

„El a înviat” – Fritz von Kietzell

De la învierea lui Hristos și până la înălțarea Lui la cer

„Timp de patruzeci de zile”

„După patima Lui, li S-a înfățișat viu, prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori timp de patruzeci de zile.” Așa este descrisă în capitolul 1 al cărții Faptele Apostolilor acea perioadă de timp scurtă între moartea Domnului și primirea Lui solemnă în cer. Nici un credincios nu va citi acest verset fără să nu simtă ceva din particularitatea caracteristică a acelor patruzeci de zile.

„În dimineața zilei dintâi a săptămânii”, Omul Isus Hristos, Domnul nostru, era înviat din mormânt. Același verset, care ne relatează aceasta, ne mărturisește de asemenea, că El „S-a arătat mai întâi Mariei Magdalena” (Marcu 16.9; Ioan 20.11 și versetele următoare), și apoi și celorlalte femei, care veneau de la mormânt (Matei 28.9).

Simon Petru, cel adânc căzut, a fost apoi primul dintre ucenici care a avut o întâlnire cu Domnul Isus, și prin aceasta era primul martor de parte bărbătească (Luca 24.34; 1 Corinteni 15.5). După aceea „S-a arătat în alt chip, la doi dintre ei”, pe când ei mergeau spre Emaus (Marcu 16.12; Luca 24.13 și versetele următoare). Și încă în însăși ziua învierii, „ziua dintâi a săptămânii”, Cel înviat a pășit seara în mijlocul alor Săi prin ușile încuiate de frica iudeilor. „Ucenicii s-au bucurat, când au văzut pe Domnul” (Luca 24.36 și versetele următoare; Ioan 20.19 și versetele următoare).

Lui Toma „cel necredincios”, care nu era cu ei, arătarea Domnului a avut loc în duminica următoare (Ioan 20.24 și versetele următoare). După aceea auzim despre două întâlniri cu Domnul pe pământ galileean: la *Marea Tiberiadei*, unde erau prezenți numai șapte ucenici, în cea mai mare parte numiți cu numele, și pe un *munte*, care nu este descris mai îndeaproape, unde El S-a despărțit de cei unsprezece (Ioan 21.1 și versetele următoare; Matei 28.10). Mesajul, pe care El îl dă lor acolo, se aseamănă cu un mesaj de despărțire – însă noi găsim încă o dată pe apostoli înaintea Domnului: pe Muntele Măslinilor, dinaintea Betaniei, când El „S-a despărțit de ei” și, după lucrarea terminată, „a fost înălțat la cer” (Marcu 16.19,20; Luca 24.50 și versetele următoare).

La aceste *nouă* arătări diferite ale Domnului înviat, așa cum ele ne sunt relatate în evanghelii, se adaugă altele *două* sau *trei*, care sunt amintite pe scurt în capitolul învierii din 1 Corinteni 15.¹ Acolo avem – cu cea a scripturilor și cea a apostolului Pavel – *șapte mărturii despre învierea Lui*, la care desigur în mod normal mărturia femeilor nu este luată în considerare, cu toate că evident ele erau primele cărora Domnul înviat li S-a arătat.

Ne este vădit, că aceste unsprezece sau douăsprezece arătări ale Domnului, despre care însă numai nouă sunt descrise mai detaliat, sunt totuși numai o mică parte neînsemnată față de „multele dovezi”, prin care El „S-a înfățișat viu” ucenicilor și ucenicilor Lui. – Pe când El mergea încă în smerenie pe pământ, așa cum Ioan spune (cu siguranță în primul rând cu referire la propria lui carte), „a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne, care nu sunt scrise în cartea aceasta”; „mai sunt multe alte lucruri, pe care le-a făcut Isus, care, dacă s-

¹ Ne referim la întâlnirea cu cei 500, la cea cu *Iacov* și – dacă în locul acesta nu este vorba de arătarea pe munte în Galileea sau chiar la înălțarea la cer – cu „*toți apostolii*” (1 Corinteni 15.6,7).

ar fi scris cu deamărunț, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărțile care s-ar fi scris” (Ioan 20.30; 21.25). Aceasta este scrierea finală pusă de Duhul lui Dumnezeu sub cele patru evanghelii, care este totodată și a ucenicului copleșit de gloria Fiului lui Dumnezeu devenit Om. Deci, probabil și Duhului Sfânt I-a lipsit spațiu să facă cunoscut acele „multe dovezi” despre realitatea învierii Sale. Oricum ar fi, este suficient material pentru noi și este destul de prețios pentru inimile noastre să studiem aceste puține relatări despre cele patruzeci de zile.

„Arătându-li-Se deseori timp de patruzeci de zile, și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu.” – Ce învățătură unică în felul ei din gura Domnului înviat! Mai înainte s-au întreat între ei: „ce să însemne învierea aceea dintre cei morți?” (Marcu 9.10). „Ei n-au înțeles nimic din aceste lucruri și cuvântul acesta era ascuns pentru ei și nu înțelegeau cele spuse” (Luca 18.33,34). Cu siguranță și acum, înainte de venirea Duhului, le lipsea înțelegerea deplină (compară cu Faptele Apostolilor 1.6); dar încă o dată era, cu privire la ucenici, rămășița credincioasă, „Împărăția cerurilor” – Domnul Însuși în Persoană – „în mijlocul lor” (Luca 17.21). El le-a deschis mintea pentru înțelegerea Scripturilor, așa că inimile lor „nepricepute și zăbavnice” au început să ardă, și „le-a explicat în toate Scripturile, lucrurile cu privire la El”: „așa este scris și așa trebuia să sufere Hristosul și să învieze a treia zi dintre cei morți” (Luca 24.25-27 și 46).

Și mai departe: ce revedere unică în felul ei! Dacă mai înainte crucea de pe Golgota și mormântul în stâncă le-a distrus toate speranțele, dacă tot felul de zvonuri nesigure i-au „pus în uimire” (Luca 24.21-24), au „fost îndurerăți și au plâns”, frica și groaza, „cutremur și uimire” a cuprins inimile lor (Marcu 16.5-10) – acum „nu vă temeți” al Lui a alungat toată frica lor, „pace vouă” al Lui le-a adus liniște, s-a împlinit Cuvântul: „*Eu vă voi vedea iarăși, inima vi se va bucura, și nimeni nu va lua de la voi bucuria voastră*” (Ioan 16.22).

Pentru ca aceasta să fie așa, El „li S-a prezentat viu, prin multe dovezi de netăgăduit”, și astfel ei au devenit cei mai de încredere „martori ai învierii Lui” (Faptele Apostolilor 1.22). Și nouă harul lui Dumnezeu ne-a dăruit, ca „prin cuvântul lor să credem în El”, și o mărturie divină completă, înșeptită, să ne garanteze nu numai nouă, ci lumii întregi „că Hristos a înviat a treia zi, după Scripturi” (Ioan 17.20; 1 Corinteni 15.4-8). – Ferice de cel care poate cânta:

El trăiește, m-a salvat.
Da, trăiește pentru mine.
Cel ce m-a răscumpărat
Îmi arată har, iubire.
Când necazuri vin, eu știu:
Domnul meu Isus e viu.

Învierea

Evenimente uriașe au urmat după strigătul tare, triumfător al Fiului lui Dumnezeu, cu care El, plecându-și capul, după terminarea lucrării „Și-a dat Duhul”, ca să părăsească pământul acesta. *Perdeaua Templului* s-a rupt în două și a făcut liber drumul în prezența lui Dumnezeu. Pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat, *mormintele s-au deschis*, așa că „multe trupuri ale sfinților care muriseră” au putut să le părăsească – desigur nu fără a acorda prioritatea „Celui dintâi dintre cei adormiți” (Matei 27.51 și versetele următoare). Sulița soldatului *a străpuns coasta lui Isus*, „și îndată a ieșit din ea sânge și apă”, o dovadă divină, tainică despre puterea ispășitoare și curățitoare a lucrării de răscumpărare (Ioan 19.33 și versetele următoare). Trei mărturii despre rezultatele binecuvântate ale morții lui Hristos, dar toate eclipsate de una: de învierea Sa „*prin slava Tatălui*” (Romani 6.4), învierea Sa dintre cei morți.

Seara, înainte de începerea sabatului, s-a împlinit cuvântul: „Groapa Lui a fost rânduită cu cei răi, dar El a fost *cu cel bogat* în moartea Lui”. Duhul lui Dumnezeu redă ca motiv prețios pentru aceasta, că El – noi știm aceasta – „nu făcuse nici o nelegiuire și nu a fost nici o înșelăciune în gura Lui” (Isaia 53.9). Da, cu adevărat, trupului Lui i se cuvenea „*pânza de in subțire, curat*” și „*mormântul nou*” al omului bogat, onorabil, „*în care nu mai fusese pus nimeni*”, care nu era întinat încă de putreziciunea vreunui om (Matei 27.57 și versetele următoare; Marcu 15.46; Luca 23.53; Ioan 19.41).

„*Apoi a prăvălit o piatră mare la ușa mormântului și a plecat*” (Matei 27.60). Iosif a închis cu grijă mormântul și prin aceasta, fără să-și dea seama, a pus baza pentru dovada de mai târziu incontestabilă a învierii Sale. – Necredința marilor preoți și a fariseilor a adăugat o altă la aceasta (Matei 27.62 și versetele următoare): ele au produs la Pilat, pe baza unui cuvânt al Domnului, necesitatea unei siguranțe și mai mari a mormântului. Ei primesc *o strajă* și *pecetluiesc* piatra, și cred în felul acesta să fi făcut totul ca în viitor să aibă liniște din partea Numelui de nesuferit al Nazarineanului. Vai, cât de mult s-au înșelat! Nici piatra „*cea mare*” (Marcu 16.4), și nici straja și nici pecetea nu au putut ține în mormânt pe Prințul vieții, care „*avea putere să-și reia viața*”, tot așa cum avea putere să și-o dea (Ioan 10.18). De asemenea și purtarea de grijă a dușmanilor lui Isus trebuia să slujească ca dovadă a învierii Sale; ea era în mâinile lor o armă al cărei vârf s-a îndreptat împotriva lor înșiși.

„*La sfârșitul zilei sabatului, când începea să se lumineze înspre ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena și cealaltă Marie² au venit să vadă mormântul*” (Matei 28.1). Ce loc impresionant ocupă femeile în toată această istorie! Le găsim „*stând la cruce*” sau „*privind din depărtare*”, și la *punerea în mormânt*, ca să vadă „*unde L-au pus*” (Ioan 19.25; Marcu 15.40,41,47). Apoi ele au pregătit *miresme și parfumuri* și „*în ziua sabatului s-au odihnit*” (Luca 23.56). Aici, în Matei 28.1, le vedem *din nou la mormânt*, în seara zilei de sabat, înainte să înceapă prima zi a săptămânii cu întunericul ei; apoi ele sunt preocupate din nou cu cumpărarea și pregătirea *miresmelor* (Marcu 16.1). În dimineața următoare, „*pe când era încă întuneric*”, *Maria din Magdala*, cea care este numită în aproape toate aceste situații, se grăbește singură la mormânt (Ioan 20.1 și versetele următoare), și mai târziu, „*pe când răsărea soarele*”, vedem că au urmat-o și *celelalte femei* (Matei 28.5 și versetele următoare; Marcu 16.2 și versetele următoare; Luca 24.1 și versetele următoare). *De șapte ori* găsim menționate femeile cu o astfel de dovadă emoționantă a sentimentelor lor, într-un timp în care *ucenicii* Domnului aproape fără nici o excepție fugiseră!

² Mama lui Iacov și a lui Iose, probabil mama Domnului (compară Matei 27.56,61 cu Marcu 15.47; 6.3).

Începând cu versetul 2 al capitolului nostru (Matei 28) ne sunt relatate, așa cum nu mă îndoiesc³, evenimentele din dimineața învierii. „Și iată, a fost un mare cutremur de pământ; căci un înger al Domnului s-a coborât din cer, a venit și a prăvălit piatra de la ușa mormântului și a stat pe ea. Înfrățirea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada.” Nu aflăm nimic despre actul însuși al învierii, nici aici și nici în alte locuri, - numai evanghelistul Marcu ne face cunoscut că ea a avut loc „în dimineața zilei dintâi a săptămânii” (Marcu 16.9). Dumnezeu a trimis jos pe pământ pe unul din slujitorii Lui, nu pentru a pregăti drumul Fiului lui Dumnezeu pentru a ieși din mormânt – cum ar fi avut El nevoie de aceasta! – pentru ca prin deschiderea mormântului închis și păzit cu multă grijă, să dea, prin mâna îngerului, lumii întregi o mărturie neîndoielnică despre mormântul gol, despre realitatea învierii. – Numai evanghelistul Matei menționează toate acestea, relatările celorlalți evangheliști se referă la evenimente care au avut loc mai târziu; ele ne arată de asemenea clar, că femeile nu au fost de față la deschiderea solemnă a mormântului.

Dar nu a fost nici un martor la acest eveniment? Desigur că a fost! Citim: „Cei ce păzeau au tremurat de frica lui [a îngerului] și au rămas ca niște morți” (Matei 28.4). Prin unii dintre ei, puțin mai târziu, marii preoți și bătrânii au aflat adevărul: fuga soldaților îngroziți (care putea să-i coste viața, căci și-au părăsit posturile!) și relatarea lor erau pentru ei *dovada de netăgăduit a învierii care a avut loc*; căci altfel ei nu ar fi avut nevoie să se folosească de ultimul mijloc, deznădăjduit, al minciunii și mituirii (Matei 28.11 și versetele următoare). Vai, ce este omul! Fie înainte de cruce, fie după cruce, da, chiar și în prezența mormântului gol, - totdeauna el stătea în împotrivire față de Dumnezeu; dar mereu lupta lui împotriva adevărului îl costă mult. Dacă la început au avut nevoie numai de „30 de arginți” pentru atingerea scopurilor lor, acum i-a costat „bani mulți”, și se poate foarte bine ca până la sfârșitul lor „să se fi înșelat cu prețul sufletului lor”.

Ce răspundere au acești dușmani ai Domnului! „Și s-a răspândit cuvântul acesta printre iudei până în ziua de astăzi.” „Căci până în ziua de astăzi”, așa citim în alt loc, chiar și la citirea vechiului legământ, „vălul rămâne pe inima lor” (2 Corinteni 3.14,15). De ce? Pentru că ei nu au crezut mesajul așa de convingător despre învierea lui Isus Hristos dintre morți. Și dacă noi ne-am îndoii cu privire la acest eveniment minunat, cu adevărat! – am fi „cei mai nenorociți dintre toți oamenii”!

„Dar acum, Hristos a înviat dintre cei morți, pârga celor adormiți” (1 Corinteni 15.10,20). – Când El a murit, Duhul Lui a mers în Paradis⁴ (Luca 23.43); trupul Lui a fost pus în mormânt, dar El – o, ce minune! – cu toate că „trei zile și trei nopti a fost în inima pământului”⁵, acolo „nu a văzut putrezirea”. Și El nu a rămas acolo. Nu! „În dimineața zilei dintâi a săptămânii” Dumnezeu, ca încununare a lucrării făcute la cruce, „L-a înviat, dezlegându-i durerile morții, pentru că nu era cu putință ca El să fie ținut de ea” (Faptele Apostolilor 2.24-31); Psalmul 16.8-11). Astfel El, Domnul nostru preaiubit, a fost „dovedit cu putere Fiul al lui Dumnezeu, potrivit Duhului sfințeniei, prin învierea morților” (Romani 1.4), și a ieșit din mormânt ca și Cap al unei creații noi, ca „Cel întâi născut dintre cei morți”, „pentru ca în toate să aibă cel dintâi loc” (Coloseni 1.18).

³ Compară cu Marcu 16.9a.

⁴ Nu în locul de chin, și nicidecum în Gheena – învățătura despre „mersul în iad” al lui Hristos este la fel de inacceptabilă ca și aceea că El ar fi predicat duhurilor oamenilor pierduți.

⁵ Aceasta înseamnă, în mormânt; datarea corespunde socotirii iudaice a timpului (Matei 12.40).

Maria Magdalena

„Și după ce a înviat, în dimineața zilei dintâi a săptămânii, S-a arătat mai întâi Mariei Magdalena” (Marcu 16.9).

Cine era această Maria Magdalena? O întâlnim pentru prima dată în evanghelia după Luca capitoul 8, printre acele „multe” femei galileene, care Îl urmau pe Isus și, așa cum se spune foarte frumos, „care slujeau cu averile lor”. Ele aveau multe motive să facă aceasta, căci ele „fuseseră vindecate de duhuri rele și de boli”. Și pe deplin Maria, care descindea din ținutul mic Magdala, avea motiv pentru a face aceasta, căci din ea, așa cum este menționat de două ori, Domnul „alungase șapte demoni” (Marcu 16.9; Luca 8.2). În chip deplin „căpetenia puterii văzduhului” a avut stăpânire asupra ei – nu este de mirare că ea era devotată cu toată inima ei Aceluia care a eliberat-o dintr-o astfel de robie.

Deja cu altă ocazie am remarcat că în evangheliile aproape nu este ceva mai plăcut decât comportarea și slujba Domnului față de femei. Desigur *una* dintre ele nu mai este amintită în istorisirea învierii Domnului: *Maria din Betania*. Aceasta era mult înaintată în sentimentele ei și în înțelegerea ei pentru Domnul, decât erau surorile ei, și astfel ea a fost singura care a acordat onoarea trupului Lui sfânt, pe care după aceea toate au avut-o, prin aceea că ea „L-a uns mai dinainte în vederea înmormântării” Sale; mormântul era gol, atunci când au venit celelalte femei. Între acestea însă, în ceea ce privește puterea sentimentelor față de Domnul ei, fără îndoială Maria din Magdala ocupă locul cel mai de frunte. Am găsit-o la cruce și la mormânt, am văzut-o din nou acolo înainte să fi trecut sabatul, apoi în cetate, pentru ca, de îndată ce era posibil, împreună cu tovarășele ei să cumpere și alte „miresme”, pe lângă miresmele și parfumurile pregătite (Luca 23.56; Marcu 16.1); și, mai devreme decât celelalte, ea este deja pe drum, ca să fie acolo unde „au pus trupul Lui”.

„În ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena a venit dis-de-dimineață la mormânt, pe când era încă întuneric, și a văzut piatra luată de la mormânt” (Ioan 20.1). Celelalte femei au venit „pe când răsărea soarele” (Marcu 16.2), ea a venit „pe când era încă întuneric” – ea nu s-a temut să meargă cu totul singură afară din cetate, în întuneric pe drumul periculos și greu! Da, atunci când ea găsește piatra rostogolită și mormântul gol, ea „fuge” pe același drum înapoi, încă o dată despărțindu-se de tovarășele ei, care probabil între timp veneau la mormânt, ca să spună durerea ei celor doi ucenici, care erau cei mai apropiați de Domnul! „Au luat pe Domnul din mormânt și nu știm unde L-au pus!” (Ioan 20.2).

Maria – precum și cei doi ucenici și celelalte femei – „caută pe Cel viu între cei morți”. Lipsa de cunoaștere este evidentă la ei toți; dar la Maria această lipsă este eclipsată de lumina strălucitoare a sentimentelor inimii ei. „Apoi ucenicii s-au întors acasă. Dar Maria stătea afară lângă mormânt și plângea” (Ioan 20.10,11). Ce unic în felul ei și ce frumos! „Maria Magdalena”, așa spune un alt scriitor, „arată lipsă de cunoaștere; ea nu știe că Hristos a înviat. Ea cunoaște prea puțin că El este Domn și Dumnezeu, ea crede, că cineva I-ar fi luat trupul; dar Hristos este totul al ei, nevoia sufletului ei, singura dorință a inimii ei; fără El ea nu are nici un cămin, nici un Domn, cu un cuvânt: nu are nimic.”

Iubite cititor! Nu devenim noi rușinați, când întâlnim o așa dorință a inimii față de Domnul, care ne-a iubit și pe noi, și aceasta la o femeie slabă? Vai, inimile noastre, cu toate că ele cunosc lucruri mai mari și mai minunate decât a cunoscut Maria, sunt deseori așa de reci și așa de moarte, așa de lipsite de sentimente pentru Acela care ne-a făcut parte de aceste lucruri

mari și minunate prin dăruirea de Sine în moarte. Noi suportăm ore, da, probabil chiar zile, de lipsă de părtașie cu El și – probabil chiar nu suntem în stare să simțim aceasta ca pe o pagubă deosebită. Spun încă o dată: ce rușinos pentru noi! Maria Magdalena era prima la mormânt în dis-de-dimineața zilei învierii; Maria Magdalena rămâne acolo, după ce toți ceilalți au plecat, singură; ea plângea, deoarece nu a găsit pe Domnul ei și nu știa unde L-au pus – dar printre aceste lacrimi scurt după aceea va vedea pe Domnul ei, nu numai trupul Lui, ci pe El Însuși, pe Cel înviat dintre morți.

Cei doi ucenicii, celelalte femei – au părăsit din nou cu toții mormântul gol. Astfel Maria Magdalena era din nou cu totul singură: ea „stătea afară lângă mormânt și plângea” (Ioan 20.11).

Dar nu cumva privirea fugară în mormânt a înșelat-o? Nu putea cel puțin să găsească înăuntru vreun punct de sprijin despre rămânerea Domnului? Indiferent ce a călăuzit-o, în durerea ei „s-a plecat și s-a uitat înăuntru”, și acolo privirea ei este captivată de „o viziune de îngeri” (Luca 24.23), despre care citim în toate cele patru evanghelii. Două din aceste ființe cerești stau acolo, în haine albe, „unde fusese culcat trupul lui Isus: unul la cap și altul la picioare” (Ioan 20.12).

Față de această apariție supranaturală, minunată, a căror „înfățișare era ca fulgerul”, cei ce păzeau „au tremurat de frică” și „au rămas ca niște morți”, și de asemenea și celelalte femei au fost „cuprinse de cutremur și uimire”; cuprinse de groază „au fugit de la mormânt” (Matei 28.3,4; Marcu 16.5,8; Luca 24.4). În cazul Mariei nu auzim nimic despre toate acestea. Toate celelalte dau înapoi dinaintea durerii ei uluitoare, inima ei iubitoare este umplută numai de un gând. De aceea prima întrebare atât a îngerului cât și după aceea a Domnului – totul este așa de plăcut și de frumos – se referă la această durere a ei și la cauza lacrimilor ei.

»„Femeie”, i-au zis ei, „pentru ce plângi?” Ea le-a răspuns: „Pentru că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus”« (Ioan 20.13). Este mereu același lucru. Ea spune îngerului ceea ce ea a spus lui Petru și celui alt ucenic; și de asemenea și după aceea, presupusului grădinar, sunt cuvinte asemănătoare. „Au luat pe Domnul meu!” – Domnul ei, care a eliberat-o de șapte demoni, care timp de trei ani a umplut viața ei cu un conținut nou, necunoscut, care era totul pentru ea! Nu L-au așezat grijuiliu în mormânt după moartea Sa infamă, îngrozitoare, mâini pline de dragoste? Și acum acești oameni, acești dușmani ai lui Dumnezeu și slujitori ai lui satan, sau oricine era, L-au luat din mormânt, - i-au răpit ei posibilitatea să fie acolo unde era El, chiar dacă nu mai era El Însuși, ci numai trupul Lui mort, desfigurat!

Aici nu citim nimic despre un răspuns al îngerilor – așa cum este în cazul celorlalte femei -; durerea Mariei avea pe un Altul ca subiect, în loc de slujitorii Domnului lor, înaintea căruia aceștia amuțesc și se pleacă cu reverență – pe Domnul, care nu putea face altfel decât numai să întâmpine această dorință plină de dragoste cu propria Lui Persoană. „Zicând aceasta, ea s-a întors” – simțind evident că ea nu mai era singură – „și a văzut pe Isus stând acolo în picioare, dar nu știa că era Isus” (Ioan 20.14).

Privirea ei acoperită de lacrimi nu Îl recunoaște; inima ei cuprinsă de necunoaștere caută, am spus deja, pe Cel viu între morți. Desigur erau sentimente omenești și o dorință lipsită de înțelegere, dar – subiectul inimii ei era Domnul Isus. – De ar fi așa mai mult la noi! Deseori noi știm mult, probabil ne fălim cu privirea noastră clară, cu lucrările noastre, cu perseverența noastră, acolo unde Dumnezeu ne-a așezat. Dar cum stau lucrurile cu sentimentele noastre față de El? Este Isus, Domnul, preocuparea inimii noastre, sunt toate dorințele și nostalgiile noastre îndreptate spre Persoana Sa prețioasă?

Nu este prețios să vedem, că Domnul Se arată acestei femei înainte de a Se arăta tuturor celorlalte, că El, înainte ca ea să bănuiască că *El Însuși stă înaintea ei*, aici nu lasă pe seama îngerilor să aducă mesajul despre învierea Sa, așa cum este în cazul celorlalte femei? El pune aceeași întrebare ca și îngerii și mai adaugă una: „*Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți?*” – căci El dorește (așa ca la Maria, tot așa și la noi), ca dorința inimii să fie exprimată și în prezența Sa.

Și aceasta are din nou loc sub o formă deosebit de plăcută; căci ea, „gândind că este grădinarul, ea I-a zis: »*Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus și mă voi duce să-L iau*«” (Ioan 20.15). Ea nu pronunță nici un nume, ea spune numai „pe El”, căci ea consideră de la sine înțeles, că toți ar trebui să știe despre cine vorbește ea; și ea mai spune și: „mă voi duce să-L iau”, uitând pe deplin că ea, ca femeie slabă, niciodată nu va fi în stare să facă aceasta!

Această dragoste copleșește inima Domnului. Păstorul cel bun, care Își dă viața pentru oile Sale, care apoi „o ia iarăși înapoi”, cheamă acum pe oița Lui pe nume; și acesta din nou este glasul Păstorului, care răsună așa de inegalabil în inima ei, așa de bine cunoscut, așa de familiar, că ea imediat știe, cu toate că Îi întoarce spatele, că El, Cel crezut mort, stă acolo înaintea ei și îi vorbește. „*Isus i-a zis: »Maria!« Ea s-a întors și I-a zis în evreiește: »Rabunii!« adică: »Învățătorule!«*” (Ioan 20.16). Totodată ea – cum putea fi altfel? – s-a aruncat la picioarele Lui, ca să-L cuprindă, ca să nu-L lase să mai plece.

Dar aceasta nu putea fi așa. El nu avea intenția „să restabilească în acest timp împărăția lui Israel” (Faptele Apostolilor 1.6) și să locuiască în trup în mijlocul alor Săi pe pământul acesta. „Eu voi veni iarăși” al Său are o altă dimensiune și un alt sens; răscumpărarea a realizat ceva mult mai înalt: un loc pentru cei răscumparați în „locuințele multe din casa Tatălui Său” în cer. De aceea se spune aici: „Nu Mă atinge, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu.” El, Domnul înviat, trebuia mai întâi să-și ocupe locul Său la dreapta Tatălui. Și ucenica iubitoare, care cu toată neînțelegerea pe care o avea, dorea totuși pe Domnul și Stăpânul ei, a devenit nu numai primul om căruia El Însuși „S-a prezentat viu, prin multe dovezi de netăgăduit”, ci și primul om căruia i s-a făcut cunoscut și totodată i s-a încredințat taina poziției noi câștigată de El pentru ai Săi. „*Du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeul vostru*” (Ioan 20.17).

Iubite cititor! Așa a vorbit Domnul înviat, care prin dragostea Sa până în moarte și prin ascultarea Sa de bună voie față de Dumnezeu a adus pe ai Săi în poziția pe care El Însuși o ocupă înaintea Dumnezeului Său și Tatăl, în timp ce „nu Se rușinează să-i numească frați”! – Dar totodată să nu uităm, cui a încredințat El pentru prima dată mesajul și de ce El a făcut aceasta. Cu inima fericită Maria părăsește mormântul gol, unde ea a căutat mai întâi cu multă durere și multe lacrimi pe Domnul ei, și „a venit și a vestit ucenicilor *că a văzut pe Domnul și că i-a spus aceste lucruri*” (Ioan 20.18).

Femeile la mormânt

„În ziua dintâi a săptămânii, s-au dus la mormânt dis-de-diminează, pe când răsărea soarele” (Marcu 16.2). Așa se spune despre celelalte femei galileence, „cealaltă Maria” (mama lui Iacov și a lui Iose), Salome (soția lui Zebedeu), Ioana (soția lui Cuza, administratorul lui Irod; Luca 8.3) și „celelalte împreună cu ele”, în timp ce pe Maria Magdalena am văzut-o mai devreme la mormânt.⁶

Deci și aceste femei au venit „dis-de-diminează”, și noi aflăm de asemenea și cu ce scop au venit: ele „*au adus miresmele pe care le pregătiseră*” (Luca 24.1). Gândul că Domnul ar fi înviat le era așa de departe, că ele erau preocupate numai cu terminarea lucrării de îmbălsămare, începută de Nicodim (Ioan 19.39,40), ca să amâne cât se poate de mult putrezirea și să onoreze pe Domnul și Stăpânul lor conform obiceiului iudaic. Pentru aceasta ele au venit prea târziu, așa cum am văzut; și cât de cu totul alta ar fi fost comportarea lor dacă s-ar fi gândit la cuvintele Domnului referitoare la învierea Sa în ziua a treia! Atunci cu certitudine mormântul nu ar mai fi avut nici un interes pentru ele.⁷

La acest efort inutil s-a adăugat inutil o grijă nu neînsemnată: „*Și ele ziceau una către alta: »Cine ne va răsturna piatra de la ușa mormântului?« Și când și-au ridicat ochii, au văzut că piatra, care era foarte mare, fusese răsturnată*” (Marcu 16.3,4). – Căruia dintre noi această întâmplare aparent neînsemnată nu are să-i spună ceva? Cum câte o piatră de îngrijorare „foarte mare” a îngreunat inima noastră, și apoi noi a trebuit spre rușinarea noastră să constatăm, că o mână nevăzută a dat-o deja la o parte din cale! Cum unele uși, care ni se păreau închise foarte tare, erau deschise de îndată ce „ne-am ridicat ochii”! Nu am mai avut nimic altceva de făcut, decât să intrăm, așa cum au făcut și femeile.

„*Au găsit piatra răsturnată de la mormânt, au intrat înăuntru și n-au găsit trupul Domnului Isus*” (Luca 16.2,3). Astfel la efortul inutil și grija inutilă se adaugă acum o derutare inutilă. „*Pe când ele nu știau ce să creadă, iată, doi bărbați au stat deodată lângă ele, în veșminte strălucitoare*” (Luca 24.4). Dumnezeu a trimis pe slujitorii Săi, a luat și aici măsuri pentru ei, - când a lăsat El să-I lipsească purtarea de grijă binevoitoare, răbdătoare, care niciodată nu obosește?

„Viziunea de îngeri”, cu care ne-am ocupat deja în istoria despre Maria Magdalena, este interesantă din mai multe considerente; și tot așa în prezentările diferite, în funcție de caracterul evangheliei. Acolo unde este vorba despre Mesia, este „*un înger al Domnului*” (Iehova), care coboară; „înfățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada” (Matei 28.2,3). Cu totul altfel: în evanghelia după Marcu, unde Domnul este văzut ca Slujitor al lui Dumnezeu, „*un tânăr*”⁸ stă la dreapta, la Luca sunt simplu „*doi bărbați*”, în concordanță cu caracterul Domnului ca Om dependent (Marcu 16.5; Luca 24.4). Cât de desăvârșit este Cuvântul lui Dumnezeu! Cât de mult ne putem dedica studiului Lui în deplină încredere în Dumnezeirea originii Lui!

⁶ Potrivit cu Luca 24.10 s-ar putea presupune, că Maria Magdalena era și de data aceasta de față, însă eu cred că Luca 24.10-12 are numai un înțeles rezumativ și nu o cronologie, așa cum este deseori la Luca.

⁷ În privința aceasta să se compare cu comportarea total diferită a credincioșilor în așteptarea Duhului Sfânt (Faptele Apostolilor 1.14)!

⁸ Aceasta înseamnă un slujitor mai tânăr, subordonat, este același cuvânt care se folosește și pentru „băiat” sau „ortac” (compară cu Faptele Apostolilor 5.6).

Nedumerirea inutilă a femeilor devine acum, *din nou inutilă, devine spaimă și teamă*; ca și cum mesagerii cerești, care din pricina lor stăteau sau ședeau acolo, „*le-ar fi înspăimântat*”, „*ele erau pline de teamă, plecându-și fețele la pământ*” (Marcu 16.5; Luca 24.5). Vai, noi le înțelegem bine! Și totuși, ce s-a petrecut acolo era un prilej de înspăimântare și teamă pentru lume, așa cum ea era odinioară reprezentată prin păzitorii mormântului, nu însă pentru aceia care aparțineau Celui răstignit și înviat. „*Nu vă temeți; căci știu că voi căutați pe Isus Cel răstignit. Nu este aici, căci a înviat, așa cum a zis.*” (Matei 28.5,6; Marcu 16.6).

„Nu vă temeți”, a strigat deja odinioară „un înger al Domnului” păstorilor din Betleem, „căci astăzi vi S-a născut un Mântuitor”. Însă drumul acestui Mântuitor, care stătea acolo în iesle ca Copilași, a mers cu totul altfel decât s-au gândit ei, a mers la cruce, în moarte și în mormânt. Și din nou a venit un înger al Domnului ca să vestească celor întristați ai Săi un „nu vă temeți” și o mare fericire, o „mare bucurie”. Căci oriunde satan (așa cum el bine știe, pentru totdeauna!) a pierdut dreptul asupra unui suflet omenesc, totdeauna osteneala lui plină de zel a fost să umple sufletul cu teamă și groază. Cât de mult apasă o astfel de teamă asupra inimii, cât de neputincioasă și incapabilă o face să se bucure de binecuvântările depline ale lucrării Sale înfăptuite!

De aceea, iubite cititor, oricine ai fi tu, dacă faci parte din cei care au sufletul înnoit, atunci și pentru tine este valabil „nu te teme” al Său, pe care El îl strigă aici prin gura îngerului femeilor de la mormânt, și de asemenea și „*Eu știu*” al Său – că tu cauți din adâncul inimii tale „*pe Isus Nazarineanul, Cel răstignit*” (Marcu 16.6) și părtășia cu El, Cel disprețuit de toți. De aceea ascultă, că mai există ceva pe lângă smerirea Sa, și anume, biruința Sa minunată, de nepătruns și triumful Său asupra lui satan, asupra păcatului și asupra morții și mormântului – vai, cât de mult ne vom rușina odată de toate faptele inutile, nebune, de toate grijile inutile, încurcături și temeri!

„Nu este aici, căci a înviat, *asa cum a zis*” (Marcu 16.6,7). Tot „inutilul”, despre care am vorbit, își are originea în lipsa de luare în considerare a Cuvântului Său. De aceea îngerii adaugă cuvintelor lor de încurajare și o muștrare și o atenționare: „*Pentru ce căutați pe Cel viu între cei morți? Nu este aici, ci a înviat. Aduceți-vă aminte cum v-a spus pe când era încă în Galileea*” (Luca 24.5,6). De cât de multe întristări și dureri, întrebări neliniștitoare, nedumeriri, zăpăceli și temeri ar fi fost scutite, dacă ar fi „păstrat în inimile lor” cuvintele Sale, așa cum a făcut Maria, mama Domnului (Luca 2.19,51). Și Iacov „a păstrat” odinioară cuvântul lui Iosif (cu regret nu destul de mult); și la fel a strigat cântărețul Psalmului 119: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea” – el dorea să-L „învețe”, „să privească permanent la El”, să „mediteze ziua întreagă” la El, da, „niciodată să nu uite” să-l păstreze și să-L practice, „totdeauna și până la sfârșit”. Da, „ferice de cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și-L împlinesc” (Luca 11.28). La mărturia Cuvântului s-a adăugat o alta. „*Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul!*” (Matei 28.6; Marcu 16.6). Acest loc era gol; El nu mai era acolo, potrivit cuvintelor Sale, și curând Acela, pe care ele zadarnic Îl căutau printre cei morți, li se va „prezenta El Însuși viu, prin multe dovezi de netăgăduit”.

Când femeile au văzut locul „unde L-au pus ei”, mormântul gol, au putut duce ucenicilor veste bună despre învierea Domnului. Da, Domnul dorea ca aceasta să aibă loc imediat; de aceea îngerii au zis: „*Duceți-vă repede și spuneți ucenicilor Lui că El a înviat dintre cei morți!*” – nici ceilalți ai Săi nu trebuiau să rămână mult timp în necunoaștere și întristare. Da, ei trebuiau să-L revadă, „întristarea lor să se prefacă în bucurie” (Ioan 16.20): „*El merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea, cum v-a spus*” (Marcu 16.7). Ce mesaj, dublu garantat prin cuvântul îngerilor și al Domnului! „Tot așa și voi; acum sunteți plini de

întristare; dar Eu vă voi vedea iarăși, inima vi se va bucura și nimeni nu va lua de la voi bucuria voastră” (Ioan 16.22). „Și ele și-au adus aminte de cuvintele Lui” (Luca 24.8).

Dar, vai, ce este inima omului! Dacă mai înainte, când Domnul le-a vestit în cuvinte clare moartea și învierea Sa, „nu au înțeles ce li s-a spus”⁹, nici acum aceste cuvinte, pe care ele le vedeau într-o lumină nouă (Luca 24.7), nu au putut încă să aducă inimile lor la liniște deplină. Într-adevăr, ele s-au dus, conform misiunii date lor de către înger, „*plecând repede de la mormânt*” și „*au alergat să dea de veste ucenicilor Lui*”, dar ele au făcut-o „*cu frică și cu mare bucurie*” (Matei 28.8); sentimentele contradictorii au fost cele care le-au determinat la această grabă. Da, în evanghelia după Marcu citim: „*Ieșind, ele au fugit de la mormânt, cuprinse de cutremur și uimire. Și n-au spus nimănui nimic, căci se temeau*” (Marcu 16.8).

Cât de redus este deseori efectul Cuvântului Său asupra inimilor noastre puțin credincioase, umplute cu gândurile și imaginațiile proprii! Însă El „nu obosește nici nu ostenește”, da, tocmai slăbiciunea noastră dă naștere deseori, spre rușinarea noastră, la bunăvoința Sa și la atitudinea prevenitoare a Sa plină de îndurare, așa cum vedem și aici la femeile clătinate între „*frică și mare bucurie*”.

„*Și pe când se duceau ele să ducă ucenicilor Săi vestea, iată, le-a întâmpinat Isus și le-a zis: »Bucurați-vă!«*” (Matei 28.9). Ce întâlnire! Dar noi adăugăm: Ce salut! – De două ori auzim acest salut, care înseamnă în adevăratu-l sens al cuvântului „bucurați-vă”, în istoria anterioară a Domnului; acolo însă adresat lui Însuși din gură omenească și în sens ușuratic! „Te salut!” – bucură-te! – așa nu s-a temut Iuda să se adreseze Domnului, atunci când „cu o sărutare L-a trădat”; și cu același salut au îngenuncheat soldații împreună cu „toată ceata adunată împotriva Lui” înaintea Celui încununat cu cununa de spini și a Domnului împodobit cu o haină stacojie, batjocorindu-L, scuipându-L și bătându-L peste cap (Matei 26.49; 27.29).

Așa a întâmpinat omul, fie el iudeu sau păgân, pe Domnul gloriei! Da, el a făcut mai mult, el l-a dat la cruce locul blestemului și al batjocorii cele mai profunde, locul care se cuvenea numai lui, omului însuși. Însă potrivit planului de har al lui Dumnezeu acesta era drumul ca să producă mântuire și bucurie veșnică unor suflete puține, slabe, în credință devotate acestui Nazarinean disprețuit. De aceea pentru ele era salutul bucuriei dat de Cel răstignit și înviat: „*Bucurați-vă!*”, atunci când ele încă pline de consternare și teamă s-au reîntors la mormântul tocmai părăsit de El. Însă nu la mult timp după aceea cerul trebuia să răsune de un salut, așa cum el niciodată nu a fost auzit și cum nici nu va mai fi auzit, atunci când El ca „*Următorul mântuirii veșnice*” a intrat acolo, „*salutat de Dumnezeu*” ca Mare Preot veșnic al poporului Său (Evrei 5.9,10).

Poporul Său pământesc va trece cândva prin judecăți grave, și atunci, când El va veni pentru a doua oară pe pământul acesta, Îl vor saluta cu „plângeri amare” ale unei pocăințe adevărate, când ei vor vedea pe Acela „pe care L-au străpuns” (Zaharia 12.10 și versetele următoare; Apocalipsa 1.7). Ce salut de primire impresionant va fi acesta! – Însă mai înainte *noi*, cei care suntem ai Lui din timpul harului, „vom fi răpiți, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh” – „într-o clipă, într-o clipeală din ochi” – atunci și noi, ca și femeile, care veneau de la mormântul gol, vom auzi salutul Său: „*Bucurați-vă!*” – „*vă salut!*”, și noi vom avea parte de împlinirea despre care deseori am cântat pe pământul acesta sărman:

⁹ Compară cu Matei 16.22; 17.23; Marcu 9.32; Luca 9.45; 18.34. – Citim în evangheliile despre o înștiințare clară, făcută de trei ori (Matei 16.21; 17.22; 20.17; Marcu 8.31; 9.31; Luca 9.22,44; 18.31).

Sus nu va fi slăbiciune,
Și toți vor sta lângă Tine,
Vor veni cu bucurie,
Adorare să-Ți dea Ție
Pentru-ntreaga veșnicie,
Vino, Isus!

Ceea ce Mariei Magdalena nu i-a fost permis, au avut voie să facă femeile acestea – în concordanță cu caracterul evangheliei după Matei¹⁰: „*Ele s-au apropiat să-I cuprindă picioarele și I s-au închinat*”, Împăratului lui Israel, care, după înfăptuirea lucrării, voia să Se întâlnească iarăși cu „oile mici ale turmei”, „frații” Săi, rămășița credincioasă a lui Israel, departe de Ierusalim și de Templu, pe terenul unde El a intrat mai înainte în legătură cu poporul Său pământesc (și numai unde putea să intre în legătură), și anume în Galileea. Repetând mesajul îngerului, „*Isus le-a zis: »Nu vă temeți; duceți-vă și spuneți fraților Mei să meargă în Galileea! Acolo Mă vor vedea*” (Matei 28.10).

Însă înainte ca ucenicii să plece acolo, ei trebuiau, individual și în comun, să vadă pe Cel înviat, în concordanță cu Cuvântul, că „li S-a prezentat El Însuși viu, prin multe dovezi de netăgăduit, fiind văzut de ei timp de patruzeci de zile” (Faptele Apostolilor 1.3).

Simon Petru și celălalt ucenic

Toate femeile, care în dimineața învierii au vizitat mormântul, au primit, așa cum am văzut, o misiune pentru ucenici. Însă Maria Magdalena a fost deja mai înainte din proprie inițiativă la unii din ei, ca să le aducă vestea despre mormântul gol și că „au luat pe Domnul din mormânt”. Legătura, care o unea cu Domnul, cuprindea, oricum ar fi, și pe cei iubiți ai Săi; ea știa unde se aflau ei, știa de asemenea cine dintre ei savura încrederea deosebită a Domnului ei. Într-acolo își îndreaptă ea grăbită pașii: „*A alergat deci la Simon Petru și la celălalt ucenic, pe care-l iubea Isus ...*” (Ioan 20.2).

Știm că ucenicul denumit în felul acesta este însuși scriitorul evangheliei (compară cu Ioan 21.20,24). Ce însușire frumoasă a lui! Niciunde el nu apare cu numele propriu, dar mereu el se numește pe sine „ucenicul, pe care îl iubea Isus”. Din toate, pe care el știe să le amintească, pentru el stă pe prim plan faptul de a fi iubit de acest Domn; și de aceea din cele cinci locuri, unde găsim această denumire¹¹, îl găsim într-un loc deosebit. La acea ultimă cină el este cel mai aproape de Domnul, „stătea la pieptul lui Isus”, și el este singurul dintre ucenici, pe care îl vedem „stând lângă crucea lui Isus”; el este primul dintre ucenici la mormântul gol, așa cum este primul care Îl recunoaște la Marea Tiberiadei, și el trebuia, în ceea ce privește slujba sa, „să rămână până va veni El”, prin aceea că el ne mărturisește și nouă astăzi: „*Noi iubim, pentru că El ne-a iubit întâi*” (1 Ioan 4.19).

Totuși – este întâmplător, că Duhul lui Dumnezeu folosește tocmai în locul acesta (Ioan 20) o expresie mai slabă, și anume: „Ucenicul, pe care îl iubea Isus”? Mai puțin ca oricând stătea apostolul aici, deprimat și dezamăgit de cursul evenimentelor, în savurarea acestei dragoste,

¹⁰ Cel căruia această diferență îi creează greutate, acela trebuie să se gândească că nici evanghelia după Matei și nici evanghelia după Marcu nu ne duc pe înălțime, așa cum face evanghelia după Ioan.

¹¹ Ioan 13.23-25; 19.25,26; 20.2-4; 21.7; 21.20 și versetele următoare.

care în rest determina locul său și drumul său. Abia strigătul de trezire al femeii l-a determinat să meargă împreună cu Petru la mormânt, și după aceea au mers împreună iarăși acasă. – Aflați odată pe drum, au grăbit firește pașii lor: „Și cei doi alergau împreună, dar celălalt ucenic alerga mai repede decât Petru” (Ioan 20.4). Ce concurs de alergare ciudat, care spune mult!

Dacă lui Ioan îi lipsea savurarea dragostei Domnului, cu siguranță la Petru aceasta era într-o măsură și mai mare. Alergarea lui era inferioară alergării „celuilalt ucenic” în ce privește puterea și repeziciunea – vai! înțelegem bine aceasta, căci el purta o povară cum nu putea fi mai mare. Era povara vinovăției lui care îl apăsa din greu, și de la căderea lui de trei ori nu a mai fost ocazia să se apropie de Domnul, pe care L-a tăgăduit și L-a întristat așa de mult, ca să-și mărturisească vina și să-L roage pentru iertare. Da, se părea că această ocazie nu va mai veni niciodată. Ce s-a petrecut începând de la acea privire de neuitat a Domnului său, începând de la lacrimile de căință amară, cu care el a părăsit curtea lui Caiafa! Au luat pe Domnul de la el, L-au dus la cruce și la mormânt – da, ce fel de ceasuri și zile au fost *acestea* pentru Simon Petru!

Așa a rămas ucenicul, care odinioară era cu mult înaintea celorlalți ucenici de seama lui în ce privește râvna și repeziciunea, acum înapoia prietenului; acesta „a ajuns cel dintâi la mormânt. S-a plecat și s-a uitat înapoi, a văzut fâșiile de pânză jos, dar n-a intrat” (Ioan 20.4,5). Ioan primește confirmarea cuvintelor Mariei și mormântul gol, și această constatare pare să-i fie de ajuns. „Deci Simon Petru, care venea după el, a ajuns și el, a intrat în mormânt” (Ioan 20.6) – el nu înțelege ezitarea lui Ioan, vechea putere de acțiune iese la iveală la el, intră în mormânt trecând pe lângă prieten, nevoia lui lăuntrică îl constrânge să se asigure de cele petrecute.

Acolo și el „a văzut fâșiile de pânză jos, iar ștergarul care fusese pus pe capul lui Isus nu era cu fâșiile de pânză, ci împăturit și pus într-un alt loc singur” (Ioan 20.6,7). Totul devine clar prin aceasta. Fâșiile de pânză, ștergarul, semnele morții, sunt prezente, dar ele stau *ordonate* acolo – dacă L-ar fi furat o mână omenească, niciodată mormântul nu ar fi arătat așa! Această ordine era mai degrabă dovada impresionantă, că fără luptă Domnul a rupt cătușele morții și ca biruitor a părăsit mormântul; „toată armura” aceluia „care avea puterea morții”, zăcea acolo, un semn al triumfului pe care „Cel mai tare” l-a avut asupra „celui tare” (compară cu Luca 11.21,22; Coloseni 2.15).

Acum și Ioan se convinge. „Atunci celălalt ucenic, care ajunsese cel dintâi la mormânt, a intrat și el și a văzut și a crezut” (Ioan 20.8). Cu siguranță aceasta nu a fost mult; credința lui Ioan în momentul acesta nu depășea pe aceea a lui Toma, căruia Domnul a trebuit să-i spună: „Pentru că M-ai văzut ai crezut; ferice de cei ce *n-au văzut* și au crezut” (Ioan 20.29). Adevărata bază a credinței nu este „vederea” sau experiența (oricât de esențială este ea), ci Cuvântul lui Dumnezeu care nu poate greși. De aceea și Duhul Sfânt adaugă în cazul acestor doi ucenici: „Căci tot nu pricepeau Scriptura, că El trebuia să învieze dintre cei morți” (Ioan 20.9). – Ora fericită a venit, când El Însuși să le deschidă mintea pentru înțelegerea Scripturilor (compară cu Luca 24.45).

„Apoi cei doi ucenici s-au întors acasă” (Ioan 20.10). Constatarea pe care au făcut-o era pentru moment suficientă pentru ei; lucrarea Domnului lor, care ajunsese la un sfârșit victorios, preocupa gândurile lor, nu însă Persoana, pe care inima Mariei Magdalena mult mai neștiutoare dorea cu toate fibrele inimii ei s-O posede. La Simon Petru, după cât se pare, nu era nici măcar atât cât era la Ioan; citim: „a plecat acasă, *mirându-se de cele întâmplate*” (Luca 24.12). Apăsarea, care stătea pe inima ucenicului de compătimit, umbrea totul.

Și cu atât mai mult strălucește harul Domnului, care s-a coborât la slăbiciunea mare în a înțelege alor Săi, și în mod deosebit S-a îndurat de ucenicul căzut așa de adânc. Chiar înainte ca Petru să vadă ceva din pericole, El l-a atenționat și S-a rugat pentru el, ca „creința lui să nu se micșoreze” (Luca 22.31,32). Și care era mesajul îngerilor adresat femeilor căutătoare de la mormânt? „Duceți-vă, spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că va merge înaintea voastră în Galileea” (Marcu 6.7). Da, câtă compătimire avea El pentru acela care L-a întristat așa de mult și L-a dezonorat! Cât de mult dorea El, ca în mod deosebit acest ucenic să primească vestea învierii Sale!

Dar aceasta nu este totul: Simon Petru trebuia să fie și primul martor de parte bărbătească al învierii (1 Corinteni 15.5), *să întâlnească în curând chiar pe Cel înviat*. Unde și când a avut loc aceasta, nu aflăm, și tot așa de puțin ne este făcut cunoscut ceva din conținutul acestei discuții. Ce s-a vorbit acolo, cum Petru stătea acolo înaintea Lui în praf, așa cum putem presupune, până când El Însuși cu mână gingașă l-a ridicat de la pământ, aceasta era o chestiune între ucenic și Domnul său, și Duhul Sfânt în gingășia Lui a întins pentru veșnicie vălul tăcerii peste aceasta. Însă chiar și numai faptul în sine a preocupat pe ceilalți ucenici în așa măsură, că în seara când ceilalți au intrat în cercul lor, le-au strigat: „*A înviat Domnul cu adevărat și S-a arătat lui Simon*” (Luca 24.34). Și faptul acesta va vorbi totdeauna o vorbire impresionantă tuturor aceluia care se gândesc la ea.

Ucenicii de pe drumul spre Emaus

1.

„*După aceea, S-a arătat într-un alt fel, la doi dintre ei, care se duceau la țară*” (Marcu 16.12).

Între cele studiate până acum și întâmplarea aceasta, pe care după cum știm o găsim descrisă detaliat în evanghelia după Luca, au trecut câteva ore. Toată înainte de amiază a zilei învierii trecuse¹², dar cu toată vestea adusă de femei, că El ar trăi și a fost văzut de ele, starea apăsătoare din inimile alor Săi nu dispăruse.

Astfel doi dintre ei au plecat „în aceeași zi într-un sat numit Emaus, la o depărtare de șaizeci de stadii de Ierusalim” (Luca 24.13). Dezamăgiți au întors spatele cetății în care au răstignit pe Domnul lor, unde era mormântul speranței lor; voiau să uite ce s-a petrecut acolo, și – nu au putut: „*vorbeau între ei despre tot ce se întâmplase*” (versetul 14).

Domnul înviat nu S-a mai putut fi reține, El trebuia să se alăture acestor doi ucenici. Așa cum dimineața a stat pe neașteptate înapoia Mariei care plângea, așa cum a întâmpinat femeile care alergau cu „Nu vă temeți”, așa cum El Însuși s-a gândit la ucenicul Său căzut adânc, tot așa și acești doi nu erau neînsemnați pentru El, cu toate că până acum cu siguranță ei nu au fost între ai Săi. „*Pe când vorbeau ei și se întrebau, Isus Însuși S-a apropiat și mergea împreună cu ei*” (versetul 15).

Să observăm: „Isus Însuși”, El în Persoană! Și aici „cei ce se tem de Domnul au vorbit unul cu altul” și El „a luat aminte la lucrul acesta și a ascultat”; și aici „Cel Preaînalt, a cărui

¹² Drumul de la Ierusalim la Emaus era de 60 de stadii sau ceva mai mult de 11 km = un drum de două ore și jumătate. Deoarece cei doi ucenici au ajuns în Emaus abia „câtre seară” (între orele 5 și 6), se poate presupune că ei au plecat din Ierusalim abia în jurul orei 3.

locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt”, S-a coborât ca să „locuiască la cel zdrobit și smerit, ca să învioreze duhul zdrobit și să reînsoflețească inima zdrobită” (Maleahi 3.16; Isaia 57.15). „Nu vă voi lăsa orfani”, le-a zis El, „voi veni la voi” (Ioan 14.18). Vai! cine altul decât „El Însuși” ar fi putut să-i ridice din durerea lor, să-i readucă cu o putere irezistibilă de pe drumul credinței mici și al descurajării? – Vom mai întâlni pe acest „Isus Însuși” în istoria învierii.

Desigur, „S-a arătat într-un alt fel” celor doi și „ochii lor erau împiedicați să-L cunoască” (Luca 24.16). Și Maria și cei șapte de la Marea Tiberiadei „n-au știut că era Isus” și seara ucenicii au crezut „că văd un duh” (Ioan 20.14; 21.4; Luca 24.37); dar aici era vorba de o intenție evidentă. Aici Stăpânul divin dorea să deschidă mai întâi ucenicilor Săi ochii *spirituali* și abia după aceea ochii *trupești*. – Nu este tot așa și cu noi, cu privire la drumul nostru până la țintă, până când acolo vom ajunge de la credință la vedere?

„Și El le-a zis: »Ce cuvinte sunt acestea pe care le schimbați între voi pe drum?» (versetul 17) Ce străin ciudat! Foarte surprins, aproape ca un reproș sună contra-întrebarea lui Cleopa, unul dintre cei doi: ”*Tu ești singurul străin aici în Ierusalim, de nu ști ce s-a întâmplat în el în zilele acestea?*” (versetul 18) Putea cu adevărat să fi fost cineva în Ierusalim, care să nu fi fost atras în vraja evenimentelor îngrozitoare, care au avut loc acolo?

Astăzi mesajul despre ceea ce s-a petrecut pe Golgota este cunoscut aproape în toată lumea, în orice caz în țările creștine. Și cu toate acestea cele mai multe inimi rămân nemișcate, și Dumnezeu trebuie totodată să spună cu durere și acuzând creștinătatea: „O, dacă ai fi rece sau în clocot!” Nepăsarea și indiferența, care ne înconjoară în tot locul, este o urâciune pentru El și provoacă judecata din partea Lui. – Prietene, cum stau inimile noastre față de „ce s-a întâmplat acolo în zilele acelea”?

Însă străinul, care ca și cei doi ucenicii, a părăsit porțile Ierusalimului, pare într-adevăr să nu știe nimic. „»*Ce?*« le-a zis El. Și ei I-au răspuns: »*Ce s-a întâmplat cu Isus Nazarineanul, care era un proroc puternic în fapte și în cuvinte înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului popor, cum preoții cei mai de seamă și mai marii noștri L-au dat să fie pedepsit cu moartea și L-au răstignit?*» (Luca 24.19,20). Pe acest „mare Profet”, în care „Dumnezeu a cercetat pe poporul Său”, pe acest „Învățător, venit de la Dumnezeu”, „adeverit de Dumnezeu înaintea lor prin lucrări de putere, minuni și semne”, care au avut loc în mijlocul lor, înaintea ochilor lor, - pe El, Cel „care umbla din loc în loc, făcând bine și vindecând pe toți cei care erau înrobiți puterii diavolului”, - pe acest Isus „L-au omorât, atârându-L pe lemn”, în modul cel mai infam, conducătorii competenți ai poporului (Luca 7.16; Ioan 3.2; Faptele Apostolilor 2.22; 10.38,39)! Realmente, un eveniment față de care nici cel mai indiferent nu putea trece fără să-l observe. Și aici era acest Străin, care „*nu știa nimic*” despre toate acestea?

Dar ce știau ei înșiși despre aceasta? Au înțeles *ei* adevărata însemnătate a acestui eveniment?

„*Noi nădărduiam că El este Acela care va răscumpăra pe Israel; dar, cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de când s-au întâmplat acestea*” (Luca 24.21). Au sperat ei cu adevărat în zadar, împreună „cu toți cei care așteptau răscumpărarea” în Israel? Tocmai din cauza acestei răscumpărări a suferit El moartea; sângele Său, „sângele prețios al unui miel fără cusur și fără pată” a devenit baza dumnezeiască pentru aceasta – și nu a vorbit El clar și precis despre această „a treia zi”? În cele petrecute nu era nici un motiv de dezamăgire pentru ei, era însă în imaginările omenești din inima ucenicilor.

Tot așa găsim și aici. „Ba încă, niște femei de-ale noastre *ne-au pus în uimire ...*” – relatarea femeilor despre mormântul gol, despre „viziunea de îngeri” și mesajul lor, „că El ar trăi”, au

ajuns la urechile lor; dar ceea ce ar fi trebuit să-i facă să jubileze, i-a condus la cea mai mare consternare și încurcătură (Luca 24.22,23). Cu siguranță, și unii din aceia, care erau împreună cu ei, „s-au dus la mormânt, și *au găsit așa* cum spusese femeile”; de ce mai aveau ei nevoie? Dar din toate acestea în inimile lor a rămas faptul, că ei nu L-au văzut (Luca 24.24).

Ei nu văd, că *El Însuși* stă înaintea lor – căci așa cum ochii lor erau „împiedicați”, tot așa erau și inimile lor.

2.

„*Dar pe El nu L-au văzut.*” – Așa au încheiat cei doi ucenici relatarea lor față de Străinul care S-a alăturat de ei. Mereu revin în vorbirea lor expresiile „pe El” și „El”. Părerii omenești, speranțe înșelate au umplut inima lor, însă motivul cel mai profund al întristării lor era că „El”, Domnul lor cel mai iubit, a fost luat brusc de la ei. Prin aceasta a sosit momentul pentru Domnul să-Și deschidă gura. El satisface cu mare plăcere dorința după El! Dar cum face El aceasta, aceasta este la rândul ei remarcabil: El le îndreaptă privirile nu spre prezența Lui în trup, ci mai întâi spre Cuvântul lui Dumnezeu, care nu poate greși, spre mărturia Scripturilor (compară cu Ioan 5.39).

„Atunci Isus le-a zis: »*O, nepricepuți și zăbavnici cu inima ca să credeți tot ce au spus prorocii!*«” (Luca 24.25). Cel dojenit devine El Însuși dojenitor. „Tu ești singurul, de nu știe ...?”, au zis ei, și acum trebuiau să audă, că *ei* erau cei care nu știau, ei erau cei nepricepuți. Ce învățătură este aceasta pentru noi! Cât de des credem că știm ceva, și probabil ne înfățișăm în această conștiință, și apoi trebuie să auzim din gura Lui un serios „*tu nu știi*” (compară cu Ioan 3.2,10; Apocalipsa 3.17). De am lua mai mult seama la „răbdarea și mângâierea pe care le dau Scripturile”! Numai ele sunt adevărata temelie pentru picioarele noastre, numai ele „pot să dea înțelepciune spre mântuire, prin credință”.

Căci credința trebuie să meargă mână în mână cu această cunoaștere. Nici „propovăduirea” și nici citirea Cuvântului nu folosesc la ceva, dacă ambele nu sunt „amestecate cu credința”. Ce pierdere pentru noi, dacă credința nu este activă, dacă în această privință avem inimi „zăbavnice”, greoaie!

Și pentru acești ucenici era, așa cum am văzut, o pierdere mare, faptul că ei erau „zăbavnici cu inima, ca să creadă tot ce au spus prorocii” (compară cu Faptele Apostolilor 24.14). Tot! Unele le-au crezut, ceea ce se potrivea părerilor lor omenești, „nădejdelor” lor. Așa au trecut pe lângă lucrul esențial, acel mare „trebuie”, spre care Domnul acum, ca și seara, le îndreaptă în mod deosebit inima: „*Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri și să intre în slava Sa?*” (Luca 24.26; compară cu versetul 26).

Ce binecuvântat, și totuși ce îngrozitor este cuvântul „trebuie”! Nu numai că El trebuia „să sufere multe” și „să fie dat în mâinile păcătoșilor”, ci El trebuia și „să fie pus în numărul celor fărădelege”. „Am un botez”, a spus El, „cu care trebuie să fiu botezat” (Luca 12.50), și acest botez consta în judecarea păcatului, pe care Dumnezeu trebuia s-o facă în Fiul Său. Nu numai inimile poporului s-au închis față de Hristos, ci și cerul: fața lui Dumnezeu S-a ascuns față de El, atunci când El a atârnat acolo între cer și pământ, un expulzat, unul aruncat de oameni și de Dumnezeu. Căci „după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3.14,15).

O astfel de lucrare desăvârșită nu putea fi fără încununare; ca dovadă că ea a fost înfăptuită, „El trebuia să învieze a treia zi”; El a triumfat asupra morții, „pentru că nu era cu puțință ca El să fie ținut de ea” (Faptele Apostolilor 2.24).

Toate acestea și multe altele au trebuit cu siguranță să audă pe drumul lor acești doi ucenici necunoscuți de la Străinul din mijlocul lor. „Și a început de la Moise și de la toți prorocii și le-a explicat în toate Scripturile, lucrurile cu privire la El” (Luca 24.27). Ce învățătură venită din gura Domnului trebuie să fi fost aceasta! Nu este nimeni între noi care să nu fi fost cu plăcere acolo, nici măcar unul a cărui inimă să nu se fi încălzit, să nu „ardă” (versetul 32).

De aceasta au nevoie inimile noastre, reci și moarte de la natură. – Dar nu Se pleacă El și astăzi la fel spre fiecare din noi? Nu vrea El cu plăcere să ne însoțească la fel? Chiar dacă ochii noștri sunt împiedicați, așa că noi nu Îl putem vedea în trup, totuși El vrea, prezent dar nevăzut, să ne dăruiască fiecăruia în parte învățătură personală prin Cuvântul Său prețios, unic în felul lui. Căci noi astăzi posedăm întreg Cuvântul Său, și întrebarea este numai, dacă Îl citim – „toate Scripturile”, „începând de la Moise și toți prorocii” și până la ultima lui mărturie – și cu o inimă, care este gata să creadă „tot” ce se spune în ele! Atunci nu ne va fi prea lung drumul larg și greu, și ne va merge, cu cât este mai lung cu atât mai mult, cum le-a mers ucenicilor care mergeau spre Emaus.

„Când s-au apropiat de satul la care mergeau, El S-a făcut ca și cum ar merge mai departe” (Luca 24.28). Ei au ajuns la țel mai repede decât au crezut, mult prea repede, căci Însoțitorul lor se pregătea, cu toate că noaptea se apropia, să-Și continue drumul. Și cât drept ar fi avut El, Străinul, să fie în casa lor și la masa lor! El ar fi mers mai departe în întuneric, dacă ei nu I-ar fi oferit ospitalitatea lor. Ce gingășie de sentimente, cât de plăcut și desăvârșit de frumos este totul la El!¹³ Dar cum ar fi putut ei să-L lase să-Și continue drumul?

„Dar ei au stăruit de El, zicând: »Rămâi cu noi, căci este spre seară și ziua aproape a trecut«” (Luca 24.29). Această luare în considerație a lor față de Străin era desigur sinceră; înainte de toate ei înșiși își doreau să savureze mai mult timp prezența Lui. De aceea ei „au stăruit”, i-au stat în drum¹⁴ – cât de mult trebuie El să Se fi bucurat de această stăruință a lor, de acest îndemn al lor! – Așa „a constrâns” Lidia, vânzătoarea de purpură, pe robii Domnului să intre în casa ei, după ce „Domnul i-a deschis inima”, așa că ea „a luat aminte” la Cuvântul lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 16.14,15).

Iubite cititor! Cum stă inima ta față de El, în momentul acesta, când citești acestea? Nu dorești și tu să-I „stai în drum”, ca „să nu meargă mai departe”? Sau inima ta este plină cu alte lucruri, ca cea a gadarenilor, pentru care animalele necurate aveau valoare mai mare decât El, de aceea „L-au rugat să plece din ținutul lor” (Marcu 5.17).

Domnul nu Se impune nimănui; dar El nu S-a putut împotrivi rugăminții celor doi ucenici: „Și a intrat să rămână cu ei”. „Constrângerea” lor I-a permis să-Și termine lucrarea în inimile lor.

¹³ Acest „S-a făcut ca și cum ar merge mai departe” este deci, așa cum se înțelege de la sine, nu o prefăcătorie sau o vorbire goală, „mierea” amabilității omenești neadevărate era cu desăvârșire exclusă din jertfa de mâncare desăvârșită a vieții Sale, la fel cum era și „aluatul” (compară cu Levitic 2.11).

¹⁴ În expresia din limba greacă pentru „a stăruii” este cuprinsă ideea „aplicarea de constrângere”, o expresie asemănătoare cu cea pe care o găsim în Matei 11.12 și Luca 16.16.

3.

Așa a intrat Străinul la ei și a luat loc la masa lor. Dar cât este de ciudat că de la început El preia rolul de stăpân al casei, al gazdei, cu toate că El era Cel invitat, oaspetele! „Pe când stătea la masă cu ei, *luând pâinea, a binecuvântat, a frânt-o și le-a dat-o*” (Luca 24.30).

Prin aceasta am ajuns la a treia scenă a pasajului nostru așa de prețios, care merge la inimă cu toate detaliile ei; și în ea stă evident pe prim plan această acțiune a Domnului. Astăzi știm bine, că în mijlocul ucenicilor Săi nu I se cuvenea alt loc, decât acela pe care El l-a ocupat; aceasta însă trebuia să aibă un efect surprinzător deosebit de mare.

Cu ce gest inimitabil a luat El pâinea! Cine „a binecuvântat-o” așa ca El, cine a mulțumit așa de intim pentru acest dar bun al lui Dumnezeu! Așa cum a făcut El, n-a împărțit nimeni hrană – cât de uimiți trebuie să fi privit ei la Străin! Așa a făcut El cu cele cinci pâini și cu cele șapte pâini, și tot așa la acea ultimă strângere laolaltă de neuitat, cu o pâine care reprezenta trupul Său dat la moarte pentru noi (Matei 14.19; 15.36; 26.26).

„*Atunci li s-au deschis ochii și L-au recunoscut*” (Luca 24.31). Cu siguranță niciodată ei nu vor uita acest moment! Sunetul glasului Său i-a descoperit Mariei cine stătea înapoia ei; aici era mâna Sa bună, binecuvântătoare, care a făcut să cadă vălul de pe ochii celor doi ucenici, - care i-a făcut să recunoască, că „El Însuși” S-a alăturat de ei pe drum și i-a învățat așa de minunat din Cuvântul lui Dumnezeu.

Sau era mai mult? Cu siguranță acțiunea Lui, care corespundea obiceiului din vremea aceea (compară cu Faptele Apostolilor 27.35), nu are nimic a face cu frângerea pâinii la cină; și cu toate acestea frângerea pâinii a amintit de moartea Sa – Cel mort S-a prezentat lor ca Cel viu, ca „Cel înviat dintre morți”. – Ce moment, când un suflet credincios înțelege astăzi aceasta; și ce va fi atunci când noi toți vom trece de la credință la vedere! Atunci „Îl vom vedea așa cum este”, pe El, care a mers cu așa credincioșie împreună cu noi pe tot drumul și nu a încetat să ne învețe prin puterea Cuvântului Său și a Duhului, și să ne îmbărbăteze. – Desigur, noi nu suntem încă atât de departe; și totuși este o rătăcire, dacă gândim că noi nu am putea deja acum să mergem pe calea noastră cu inimi pline de fericire.

Nici pentru ucenici nu sosise momentul acesta; ca și Maria Magdalena, și ei au trebuit să vadă cum Domnul lor se desparte de ei. „*Și El S-a făcut nevăzut dinaintea lor*”. Dar ucenicii și ucenicele acelor zile nu s-au plâns din cauza aceasta, și nu s-au plâns nici atunci când El la patruzeci de zile după aceea „S-a înălțat la cer” de la ei. Așa cum famenul din Etiopia nu a simțit lipsa lui Filip, deoarece el „și-a văzut de drum, plin de bucurie” (Faptele Apostolilor 8.39), tot așa inimile acestor doi ucenici erau prea pline și bucuria lor prea mare, ca ei acum, când știau că El trăiește, să ducă lipsa prezenței Sale trupești. Învățătura, amintirea, cuvântul Său și privirea Sa au rămas; în loc să fie din nou dezamăgiți, „au zis unul către altul: »*Nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?*«” (Luca 24.32).

O inimă, care a devenit arzătoare prin Cuvântul Său, aceasta este ceea ce credinciosul are nevoie, ceea ce îi dă stabilitate în furtunile prezentului. – Mai este și un alt foc în inimile noastre, și anume atunci când adevărul cunoscut și înțeles bine, în loc să fie urmat este subjugat (Psalm 32.3,4; 39.2,3; Ieremia 20.8,9). – De asemenea multe glasuri din zilele noastre pătrund în inimile noastre, și prin aceasta în ele se aprinde un foc, care devine mistuitor, înfierbântător dar nu încălzitor. – Însă focul de aici, care a făcut inimile ucenicilor în drum spre Emaus să ardă, nu mistuie, și ce frumos dacă el s-ar găsi mai mult la noi! Nu multele glasuri din jur îi dau naștere, ci unul singur, glasul binecunoscut al Păstorului cel bun, ale cărui cuvinte sunt „duh și viață”, și căruia și Petru I-a zis odată, pe când inima lui ardea:

„Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice.” (Ioan 6.63,68). Fie ca noi să ne așezăm mai mult la acest Izvor care curge mereu!

„Și sculându-se chiar în ceasul acela, s-au întors în Ierusalim și au găsit pe cei unsprezece și pe cei care erau adunați cu ei la un loc” (Luca 24.33). Inima lor preocupată cu Persoana Celui înviat nu i-a mai lăsat acolo unde necredința și deznădejdea i-a adus. Fără amânare, „chiar în ceasul acela”, au plecat; nu s-au îngrozit nici să meargă încă o dată pe drumul lung și anevoios, nici de întunericul nopții, căci inimile lor fericite, „arzătoare”, doreau părtășia cu preaiubiții Lui și doreau să aducă și celorlalți vestea bună despre învierea Domnului.

Însă între timp Domnul a lucrat în har și la cei rămași în Ierusalim. Abia au ajuns cei doi ucenici în mijlocul rămășiței adunate laolaltă, că îi întâmpină deja mesajul: „A înviat Domnul cu adevărat și S-a arătat lui Simon”. (Luca 24.34)¹⁵. După aceea vin și ei la cuvânt: „Și ei au istorisit ce li se întâmplase pe drum și cum li S-a făcut cunoscut la frângerea pâinii” (Luca 24.35).

„Căci din plinătatea inimii vorbește gura” (Matei 12.34). Din inimile „arzătoare”, preocupate cu El, ies cuvinte și fapte, care glorifică și înalță Numele Său preamărit.

În mijlocul alor Săi

1.

Am ajuns acum probabil la cel mai remarcabil eveniment al istoriei învierii: la prima întrunire a ucenicilor cu Cel înviat în mijlocul lor. În timp, ea are loc direct după reîntoarcerea celor doi din Emaus la ceilalți ucenici: „Pe când vorbeau ei astfel, Însuși Isus a stat în mijlocul lor” (Luca 24.36).

Înainte unii dintre ei erau în călătorie, și atunci am văzut, că „Isus Însuși S-a apropiat și mergea împreună cu ei” (versetul 15); acum ei sunt adunați laolaltă, și „El Însuși” este în mijlocul lor. Acestea sunt cele două părți ale vieții noastre de creștini: noi ne aflăm, unul aici, altul acolo, fiecare pe drumul lui, sau avem, la anumite timpuri, privilegiul să ne strângem laolaltă; dar în ambele cazuri ne putem baza pe apropierea Sa, pe prezența Sa personală: pe „El Însuși”. Și când în cele din urmă mireasa Lui a ajuns la sfârșitul călătoriei anevoioase prin pustie, El nu trimite nici un înger pentru primirea ei, ci „El Însuși ... va coborî din cer”, și atunci noi vom fi „totdeauna cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4.16,17).

„În seara aceleiași zile, cea dintâi a săptămânii, pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate de frica iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor ...” (Ioan 20.19).

În mod evident Duhul Sfânt a pus accent pe faptul, că această primă strângere laolaltă a credincioșilor¹⁶ în jurul Celui înviat a avut loc în prima zi a săptămânii, căci altfel El nu ar mai fi remarcat aceasta categoric încă o dată (compară cu Ioan 20.1). Ce zi remarcabilă! O

¹⁵ În contrast cu aceasta, evanghelistul Marcu ne prezintă rămășița ca fiind în necredință, cu inimile împietrite (Marcu 16.13, compară cu 6.52; 7.18; 8.17,18; 16.16). Aici vedem clar, că nu este posibil cu mintea noastră redusă să aducem la unison relatările evangheliilor.

¹⁶ Ca să se prevină neînțelegeri, dorim să amintim că Adunarea sau Biserica a fost întemeiată abia în ziua de Rusalii. – Pe de altă parte nu este vorba numai despre apostoli. În timp ce în evanghelia după Marcu 16.14 este de vorba de „cei unsprezece”, în epistola 1 Corinteni 15.5 este vorba de „cei doisprezece” (noțiune colectivă), aflăm din evanghelia după Luca 24.33 că cercul era unul mai mare. De asemenea lipsea Toma (Ioan 20.24).

ordine nouă a lucrurilor a intervenit, sabbatul era deja dat la o parte și de acum încolo duminica, ziua a opta, aceasta este ziua creației *noi*, ziua învierii Domnului nostru, a primit, chiar dacă într-un alt sens, prioritate.¹⁷ – Pentru noi se pune întrebarea, dacă *noi* acordăm acestei zile, „Ziua Domnului” [sau: „ziua care aparține Domnului”] (Apocalipsa 1.10), prioritatea care i se cuvine în inima și viața noastră.¹⁸

Să mai observăm, că venise „seara”, până când în sfârșit ai Săi s-au strâns laolaltă. Până atunci ei erau încă împrăștiați, „fiecare la ale lui” (Ioan 20.10; Luca 24.13); și acum încă „ușile erau încuiate de frica iudeilor”. Cu toate că era un număr destul de mare de dovezi – să ne gândim numai la cele patru arătări ale Domnului, pe care le-am studiat deja – ei nu se bazau încă (noi înțelegem bine aceasta!) pe realitatea învierii Sale, și este remarcabil cum în cele trei relatări despre această strângere laolaltă seara ne sunt arătate trei stări diferite ale inimii – împietrirea inimii (Marcu), credință mică (Luca), bucurie (Ioan). – Nu este și astăzi tot așa, că prezența Sa vie în străngerile laolaltă alor Săi este realizată și savurată într-o măsură foarte diferită?

Însă nici starea inimii a unei părți dintre cei prezenți, nici ușile încuiate nu Îl rețin: „El a venit, a stat în mijlocul lor și le-a zis: »Pace vouă!«”. Ce moment! El, „Domnul păcii” (2 Tesaloniceni 3.16), care Însuși „este pacea noastră” (Efeseni 2.14), a pășit în mijlocul rămășiței Sale necredincioase cu acest salut fără asemănare, pe care îl găsim nu mai puțin de trei ori în istoria învierii (Ioan 20.19,21,26). Putea veni din gura Domnului înviat un salut mai potrivit, având în vedere neliniștea și sentimentele oscilante din inima alor Săi? Așa a strigat deja profetul și rămășiței în zilele de odinioară: „I-am văzut căile, și îl voi vindeca; ... și-l voi mângâia, pe el și pe cei ce plâng împreună cu el. Eu creez rodul buzelor: »Pace, pace celui de departe și celui de aproape!«” (Isaia 57.18,19)! Și psalmistul vestește: „El va vorbi de pace poporului Său și iubiților Săi ... Îndurarea și adevărul s-au întâlnit, dreptatea și pacea s-au sărutat” (Psalm 85.8 și versetele următoare). Acest moment venise deci în moartea și învierea lui Hristos. El le-a spus aceasta, înainte să plece de la ei: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte” (Ioan 14.27).

Fără îndoială, „ei, plini de frică și de spaimă, credeau că văd un duh” (Luca 24.37). Surpriza era prea mare, să-L vadă apărând așa de tainic deodată în mijlocul lor. Ne amintim cum i-a mers slujnicei Roda și celor adunați în casa Mariei, când Petru a fost eliberat din închisoare prin mâna îngerului, sau ucenicilor însăși, atunci când Domnul a venit pe apele lacului la ei: „de frică au țipat” și au zis: „Este o nălucă!” (Faptele Apostolilor 12.12 și versetele următoare; Matei 14.25 și versetele următoare)! Dar așa cum atunci acel „Eu sunt!”, venit din gura Lui, a alungat frica, tot așa și aici, chiar dacă nu a avut loc fără muștrare, da, chiar dacă nu fără să-i mustre „pentru necredința și împietrirea inimii lor”, așa cum citim în evanghelia după Marcu (Marcu 16.14). „Și El le-a zis: »Pentru ce sunteți tulburați? Și de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimi? Uitați-vă la mâinile și la picioarele Mele, că Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți; un duh n-are carne și oase, cum vedeți că am Eu.«” (Luca 24.38,39).

Această afirmație ciudată a Domnului a dat prilej la unele întrebări. Odinioară El „a fost părtași sângelui și cărnii”, dar carnea și sângele nu pot moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (Evrei 2.14; 1 Corinteni 15.50). Deci „carnea și oasele” caracterizează trupul de înviere, în

¹⁷ Nu este nicidecum la întâmplare, că noi întâlnim în Noul Testament de opt ori expresia „ziua dintâi a săptămânii”: Matei 28.1; Marcu 16.2,9; Luca 24.1; Ioan 20.1,19; Faptele Apostolilor 20.7 și 1 Corinteni 16.2.

¹⁸ În context cu Apocalipsa 1.10 nu este neinteresant că un manuscris al evangheliilor descendent din Moscova din secolul 8, în ambele locuri citate ale lui Ioan are adăugarea „care aparține Domnului”. Această adăugare – desigur cum nu se poate mai veritabilă – aruncă oricum o lumină asupra prețurii duminicii în zilele acelea.

timp ce sângele este viața trupului natural, supus putrefacției, care aparține creației vechi (Geneza 2.7; Levitic 17.11; Deuteronom 12.23); de aceea aici, în noua creație, nu mai este vorba despre el. Un trup minunat: nu „duh”, ci un „trup spiritual”, un „trup ceresc”, care când era vizibil, când nu, când putea fi recunoscut, când nu, care a intrat prin ușile încuiate, care consuma mâncare, fără desigur să aibă nevoie de ea! – Fără îndoială nu este încă Domnul *glorificat*, a cărui apariție copleșitoare i-a făcut pe Pavel și pe Ioan să cadă la pământ. Vom face bine să fim reținuți în a face deducții cu privire la noi înșine; căci „ce vom fi nu s-a arătat încă”. Numai un lucru este sigur: „Și după cum am purtat chipul celui făcut din țărână, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc” (1 Ioan 3.2; 1 Corinteni 15.49).

Mai mult chiar decât toate acestea, așa mi se pare mie, solicitarea Domnului adresată ucenicilor Săi vorbește inimilor noastre, ca să se convingă de realitatea prezenței Sale. „Uitați-vă la mâinile și la picioarele Mele ..., *pipăiți-Mă și vedeți ...* Și după ce a zis aceste cuvinte, *le-a arătat mâinile și picioarele Sale*” precum și coasta străpunsă de sulița soldatului (Luca 24.40; Ioan 20.20a). Ce fel impresionant și binevoitor, ca să-i elibereze de îndoiala lor! Și totuși nu era încă destul. „Fiindcă ei, de bucurie, *încă* nu credeau și se mirau, *El le-a zis: »Aveți aici ceva de mâncare?»* I-au dat o bucată de pește fript și un fagure de miere. El le-a luat și a mâncat înaintea lor” (Luca 24.41-43).

Acestea erau *trei „dovezi de netăgăduit”*, potrivite pentru starea inimii alor Săi adunați, prin care El li S-a „prezentat viu” ca Omul Hristos Isus înviat dintre morți. El încă poartă – minunat în sine – *urmele rănilor*, ca Acela care „a făcut pace prin sângele crucii Sale” (Coloseni 1.20). Și nu ca un duh, ci El stă înaintea lor într-un trup real, și ei se conving de aceasta, așa că unul dintre ei putea să scrie chiar după decenii: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre ... aceea vă vestim și vouă” (1 Ioan 1.1,3). Și în final în al treilea rând: „El le-a luat și a mâncat înaintea lor”, un Om adevărat – primul – în trupul de înviere și al creației noi, „Cel Întâi-născut dintre morți”, despre care începând de acum ei puteau mărturisi ca unii care „au mâncat și au băut împreună cu El, după ce a înviat dintre cei morți” (Faptele Apostolilor 10.41).

„*Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul*” (Ioan 20.20b). Întristarea și frica, lipsa de curaj și deprimarea trecuseră. Rănile Sale și învierea Sa ofereau baza păcii adevărate și statornice, dar privirea Persoanei Sale era bucurie. Așa le-a spus El Însuși mai dinainte: „Inima vi se va bucura și nimeni nu va lua de la voi bucuria voastră” (Ioan 16.22). Avraam a văzut „ziua Sa” și s-a bucurat, Isaia „a văzut gloria Sa” (Ioan 8.56; 12.41), însă aici era mai mult: ucenicii Lui L-au văzut pe El Însuși, pe Cel Întâi-născut între frații Săi, pe Domnul înviat în mijlocul celor iubiți ai Săi.

2.

Cu privire la derularea în continuare a acestei străngeri laolaltă unică în felul ei, cele două relatări, pe care le avem, se preocupă cu aspecte așa de diferite, că noi trebuie să ne ocupăm cu fiecare în parte.

La evanghelistul Luca sunt trei lucruri care stau în centrul acestei străngeri laolaltă: *Prezența personală a Domnului, Cuvântul lui Dumnezeu și responsabilitatea alor Săi*; și aceste trei lucruri determină și astăzi conținutul și derularea străngerilor noastre laolaltă.

Primul din aceste lucruri ne-a preocupat deja: Domnul înviat, „El Însuși în mijloc”. Cât de important este înainte de toate, că prezența personală a Domnului în străngerile laolaltă ale

credincioșilor este garantată, că El nu este prin nimic și prin nimeni dat la o parte sau chiar înlăturat! Aceasta poate fi așa numai dacă – principial și practic – omul și carnea (firea pământescă) nu au valoare și dacă Cuvântul prețios este practicat și trăit: „Căci acolo unde doi sau trei sunt adunați pentru Numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18.20).

„Prin multe dovezi de netăgăduit” Domnul a convins pe ucenici, că „El Însuși este”. Acum El, prezent personal, deschide gura pentru a-i învăța pe cei adunați ai Săi din Cuvântul lui Dumnezeu. „El le-a zis: »Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, *că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi*«” (Luca 22.44). Nu este – într-un timp ca al nostru, când Cuvântului lui Dumnezeu se pare că I se acordă valoare tot mai mică – nu este remarcabil ce loc atribuie Domnul Însuși „Scripturilor”? Deja ucenicilor care mergeau spre Emaus El „le-a explicat în toate Scripturile, lucrurile cu privire la El” (versetul 27), și aici El Se referă la toată Scriptura, la cele trei mari pasaje ale Vechiului Testament corespunzător împărțirii iudaice, așa cum ele se găsesc și astăzi în Biblia ebraică. Nu dorim noi să învățăm din aceasta? Căci ele, aceste „Scripturi”, sunt tocmai cele care „mărturisesc despre El” (Ioan 5.39).

Și toate acestea, care stăteau scrise în ele – ceea ce este în fond de la sine înțeles! – „trebuiau să se împlinească”: „Așa este scris și așa trebuia să sufere Hristosul și să învieze a treia zi dintre cei morți și să se predice, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, către toate popoarele, începând din Ierusalim” (Luca 24.46,47). Așa a spus El deja la ultima întrunire cu ucenicii Săi și după aceea la „mulțimea venită cu săbii și ciomege”, sau ucenicului plin de râvnă, care și-a pus viața în joc pentru El: „Dar cum se vor împlini Scripturile, care zic că așa trebuie să fie?” (Luca 22.37; Matei 26.54,56). Acest „este scris” – „ca să se împlinească Scripturile” – caracterizează întreaga Lui viață de slujire binecuvântată, începând de la ispitirea în pustie și până la moartea Sa pe cruce (compară cu Ioan 19.24,28,36,37).

Toate înștiințările Lui au produs drept urmare nimic altceva decât întristare și teamă, și din această cauză Petru a încercat să-L „mustre”. „Ei erau uimiți și plini de teamă, urmându-L.” „Dar ucenicii nu înțelegeau cuvintele acestea și se temeau să-L întrebe”. „Ei n-au înțeles nimic din aceste lucruri și cuvântul acesta era ascuns pentru ei și nu înțelegeau cele spuse” (Marcu 10.32; 9.32; Luca 18.34).

Ce contrast față de aceasta constituie timpul de *după* revărsarea Duhului Sfânt! Mereu acești aceiași ucenici au dovedit din Scripturi că Dumnezeu în felul acesta a împlinit tot ceea ce El a vorbit mai dinainte prin gura tuturor prorocilor (Faptele Apostolilor 3.18). Cu siguranță baza pentru aceasta a fost pusă în acea seară memorabilă în care El, Domnul Însuși, „le-a deschis mintea ca să înțealgă Scripturile” (Luca 24.45). În afară de aceasta contrastul mare, evident, între timpul dinainte de Rusalii și timpul de după Rusalii aruncă o lumină strălucitoare asupra efectului unic în felul lui al locuirii Duhului Sfânt în ei, care „a călăuzit în tot adevărul” pe acei ucenici – și prin ei și pe noi –. De aceea noi stăm astăzi fără nici o scuză, căci noi avem nu numai Cuvântul lui Dumnezeu complet, ci și „ungerea Duhului Sfânt”, și totodată pe Acela care ne va „da pricepere în toate” (1 Ioan 2.20; 2 Timotei 2.7)!

Ce lucru mare este, când „El ne deschide mintea” pentru Cuvântul Său! Aici s-a împlinit pentru rămășița întristată ceea ce a zis prorocul Isaia: „În ziua aceea, surzii vor auzi cuvintele cărții și ochii orbilor, scăpați de negură și de întuneric, vor vedea. Cei nenorociți se vor bucura tot mai mult în Domnul și săracii se vor înveseli de Sfântul lui Israel” (Isaia 29.18,19). Astfel de „săraci” suntem și noi; dar „Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să cunoaștem” (1 Ioan 5.20).

Să nu uităm însă, că orice „minte deschisă” mărește și responsabilitatea noastră. „*Voi sunteți martori ai acestor lucruri*” (Luca 24.48) – acest cuvânt serios, cu care se încheie acea primă adunare în jurul Celui înviat, ar trebui și pentru noi – în sens figurat - să constituie încheierea oricărei străngeri laolaltă în prezența Sa și sub răsunetul Cuvântului Său.

3.

Așa cum unică în felul ei a început acea străngere laolaltă a ucenicilor în jurul Domnului lor preaiubit în seara zilei învierii, tot așa s-a și terminat; căci gura Celui înviat Se deschide din nou, acum cu un salut de pace.

„*Isus le-a zis deci din nou: »Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi*” (Ioan 20.21). Aceasta este mult mai mult decât noi am văzut la Luca. „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl ...” – dacă aceasta nu ar sta scris aici, nu am îndrăzni să spunem. Dacă El, Cel trimis de Tatăl, părăsește acum din nou scena activității Sale, atunci ei, frații Lui trebuiau să fie purtătorii mărturiei Sale, a unei mărturii care, înainte ca El să vină, niciodată nu a răsunat pe acest pământ sărman, aflat sub blestem.

Noi întrebăm, ce natură avea această mărturie, acest mesaj minunat? Să-L ascultăm pe El Însuși: „Dumnezeu n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3.17). Tatăl L-a trimis pe El, pe singurul Său Fiul născut, în har, și acum ei trebuiau să fie trimiși de El să ducă această ofertă a harului într-o lume care merge în întâmpinarea judecării. – Mai târziu Pavel a exprimat același gând, când vorbește despre faptul că Dumnezeu „a dat apostolilor slujba împăcării”: „Noi deci suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!” Nu trebuie noi să spunem că noi de cele mai multe ori avem mult prea puțină înțelegere despre misiunea la care am fost învredniciți?

Ca să fi purtător al unei astfel de mărturii, trebuie desigur ca tu însuși să fi unul care a ajuns pe deplin la odihnă, și ținând seama de context ultimul salut de pace al Domnului înviat apare într-o altă lumină decât primul. Dacă la *primul* salut de „Pace vouă!” din evanghelia după Ioan 20 El le-a arătat mâinile și coasta Sa, al *doilea* salut îl vedem în legătură cu o altă acțiune însemnată. „Sângele crucii Sale” liniștește *conștiința noastră*, însă pacea *inimii* este legată de Persoana Sa, de realitatea învierii, de *viața Sa*.

„*Și spunând aceasta, a suflat peste ei și le-a zis: »Primiți Duh Sfânt!«*” (Ioan 20.22). Această acțiune simbolică a Domnului nu are nimic a face cu revărsarea de mai târziu a Duhului Sfânt ca Persoană, desigur însă cu Duhul ca izvor al vieții noi. Fiul, căruia „Tatăl I-a dat să aibă viața în Sine”, „dă viață cui vrea” (Ioan 5.26,21). Așa cum odinioară El, cu privire la creația aceasta, a insuflat în nasul primului om suflarea de viață, tot așa aici El „ca Duh dătător de viață” (1 Corinteni 15.45) a insuflat în sens simbolic viața creației noi, aceasta este viața Sa de înviere, în aceia care împreună cu El și prin El aparțineau acestei creații noi. „Încă puțin și lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi” (Ioan 14.19). El, Cel care Însuși Se numește „Viața” (Ioan 11.25; 14.6), „potrivit puterii unei vieți nepieritoare”, la cruce „a adus la lumină viața și neputrezirea” (Evrei 7.16; 2 Timotei 1.10) și acum stă pregătit să dea tuturor celor care vin la El, tuturor celor care „Tatăl i-a dat Lui”, această „viață veșnică” (compară cu Ioan 17.2). Nu numai viață care durează veșnic, ci viață din Dumnezeu, o viață care este de partea cealaltă a morții și în afara morții, pe care moartea nu o mai poate atinge, deoarece ea este viața Lui, pe care El – Omul al doilea, ultimul Adam, Capul creației noi – a câștigat-o pentru Sine și pentru ai Săi.

În dimineața zilei învierii am văzut în mormântul deschis așezată ordonat armura aceluia care a avut puterea morții, și seara El, Cel care a învins pentru totdeauna pe acest dușman îngrozitor, dăruiește alor Săi rodul acestei biruințe, nu numai pentru ei ci pentru ca ei, trimiși de El, să ofere acum acest rod tuturor aceluia cu care ei vor veni în legătură. Desigur nu toți sunt gata să primească acest dar, și în funcție de starea fiecărui suflet acest dar va fi primit sau respins. De aceea Domnul adaugă: „*Celor care le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor care le veți ține, vor fi ținute*” (Ioan 20.23). Acest cuvânt serios și solemn nu are a face, ca celălalt cuvânt, cu exercitarea disciplinării (compară cu Matei 16.19 și 18.18) și nu este adresat, ca acolo, apostolilor sau Adunării ca atare. Toți cei mântuiți trebuie să fie purtătorii acestei mărturii a harului; și așa cum cei care au fost trimiși cu Evanghelia Împărăției trebuiau să verifice dacă într-o casă era „un fiu al păcii” (Luca 10.6), tot așa și ei trebuiau să salute pe unul cu salutul Său de pace, altuia însă să-i spună așa cum a spus Petru lui Simon vrăjitorul: „Tu n-ai nici parte, nici sorț în toată treaba aceasta, căci inima ta nu este dreaptă înaintea lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 8.21).

Odinioară, în grădina Eden, pe scena vieții, Dumnezeu a trebuit să vorbească despre moarte, pentru ca să pună pe om la probă. Omul nu a trecut cu succes această probă, și „moartea a domnit” de la Adam și până în zilele noastre. Omul al doilea, trimis de Dumnezeu, a suferit moartea pentru păcătosul vinovat, și pe scena morții El vorbește astăzi, înviat din mormânt, despre viață. – Har demn de admirație! – Însă ce a făcut atunci dușmanul, șarpele cel viclean, spunând: „Nicidecum nu veți muri!”, face și astăzi; așa cum atunci a pus la îndoială cuvântul despre moarte, tot așa acum pune la îndoială cuvântul despre viață, și astfel lipsește pe mii și zeci de mii de oameni de rodul biruinței obținute de Hristos.

Să nu ascultăm de glasul lui, ci de glasul Aceluia despre care este scris: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit desfătarea: de El să ascultați!” Fie ca pacea Lui să ne umple inimile, și viața Lui să fie activă în noi, și să rămânem conștienți de marele privilegiu de a ne strânge în jurul Lui, până când noi – probabil foarte curând – vom privi Mielul înjunghiat, acolo sus „în mijlocul scaunului de domnie și a celor patru făpturi vii și în mijlocul bătrânilor”, aceștia sunt toți cei răscumparați ai Săi, ca să-I închinăm laudă veșnică!

Toma

„*Dar Toma, zis Geamănul, unul din cei doisprezece, nu era cu ei când a venit Isus*” (Ioan 20.24). Cât de mult a pierdut! Nu degeaba ne cere Cuvântul lui Dumnezeu, referindu-Se în mod deosebit la zilele din urmă, „să nu părăsim strângerea noastră laolaltă, cum au unii obicei” (Evrei 10.25). Această părăsire nu înseamnă nicidecum în a fi totdeauna departe cu trupul. Și Eutih, tânărul amintit în Faptele Apostolilor 20, a pierdut mult prin aceea că el acolo în Troa în camera de sus „a fost copleșit de un somn adânc”.

Dar Toma nu a primit, ceea ce a neglijat, da, atunci când ceilalți ucenici i-au zis: „*Am văzut pe Domnul!*” (Ioan 20.25), el nu a vrut să-i creadă. Cu siguranță motivul pentru aceasta poate consta în parte în predispoziția lui; căci cu toate că noi îl întâlnim numai de patru ori în Scriptură, caracterul lui este prezentat clar diferit de al celorlalți. Atunci când Domnul nu S-a lăsat reținut, când I s-a atras atenția cu privire la vrăjmășia iudeilor, să nu meargă la surorile întristate din Betania, Toma a zis celorlalți ucenici ca el: „Hai să mergem și noi să murim cu El!” (Ioan 11.7,8,15,16). Aceasta arată un devotament emoționant față de Domnul, dar totodată o înclinare spre păreri întunecate, care niciodată nu vor avea loc! Și când mai târziu Domnul vorbește despre lucrarea de răscumparare și rezultatele ei minunate și adaugă: „Știți

unde Mă duc și știți și calea într-acolo”, Toma spune aproape pe un ton dojenitor: „Doamne, nu știm unde Te duci; cum putem să știm calea?” – așa puțină influență a avut asupra lui faptul că ei în El și cu El erau pe drum spre Tatăl, da, spre locuințele Casei Tatălui, unde El Însuși voia să-i ducă (Ioan 14.1-7)! – Nu este el numit pe drept „Toma necredinciosul”, care în toate vedea totdeauna numai greutățile (și cu siguranță în mod deosebit din cauza întâmplării cu care ne preocupăm acum)?

„Dar el le-a răspuns: »Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede«” (Ioan 20.25). Nu știm câți ucenici au fost de față în seara zilei învierii; însă cu siguranță au fost suficient de mulți martori, care L-au văzut, L-au auzit, da, ale căror mâini L-au pipăit. Nu este grav să nu crezi o astfel de mărturie bine întemeiată? Toate acestea nu au valabilitate pentru Toma; el pune condiții, el vrea „să vadă” și „să simtă”.

„Dacă nu ... nu voi crede.” Cât de mult trebuie el mai târziu să se fi rușinat despre o astfel de vorbire! În fond aceasta nu era altceva decât vorbirea vrăjmașilor Domnului, care cereau un semn, „ca să-l vedem și să credem în Tine” (Ioan 6.30; compară cu Matei 12.38; 27.42). Și la fel iudeii resping până în ziua de astăzi mărturia despre Cel înviat și arată același fel de gândire, care deja atunci a oferit Domnului ocazia să spună: „O, generație necredincioasă și fățarnică, până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi?” (Matei 17.17). Să luăm seama, ca și în noi să nu fie „o inimă rea și necredincioasă”, așa cum suntem atenționați în Evrei 3.12.

Însă în următoarea primă zi a săptămânii găsim ucenicii adunați din nou laolaltă. „Și Toma era împreună cu ei” (Ioan 20.26). În săptămâna aceasta a învățat așa de multe, că acum el nu mai putea iarăși lipsi. Cât de diferite trebuie să fi fost sentimentele în inimile ucenicilor și în inima lui Toma! Însă Domnul nu dezamăgește așteptările lor și El face să se rușineze necredința unuia.

„Pe când erau ușile încuiate, a venit Isus, a stat în mijloc și le-a zis: »Pace vouă!«” Și cât este de minunat, avem voie să spunem așa, că această vizită este dedicată în mod deosebit lui Toma; El i Se adresează direct lui: „Apoi a zis lui Toma: »Adu-ți degetul încoace și uită-te la mâinile Mele; și adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios«” (Ioan 20.27). Ce condescendență minunată era aceasta! Nu ne-a făcut El uneori să ne rușinăm? Nu a fost deseori așa, ori de câte ori am fost adunați în jurul Lui, ca și cum El S-ar fi adresat cu Cuvântul Său direct la noi?

Însă mai impresionant aproape decât faptul, că El Se adresează lui Toma, este *ceea ce* El îi spune lui Toma – căci sună aproape ca o repetare a cuvintelor, sau noi spunem: a condițiilor, pe care Toma le-a pus. Este Cunoscătorul inimilor, Cel care stă aici înaintea noastră, și conform cunoașterii Sale desăvârșite întâmpină fiecare inimă *pe* terenul pe care ea se află.

Astfel chiar și necredința este satisfăcută: această îndelungă răbdare și condescendență este prea mult pentru inima grea de urnit, zăbavnic să creadă a ucenicului. „Toma a răspuns și I-a zis: »Domnul Meu și Dumnezeu Meu!«” (Ioan 20.28). Tot așa și poporul Său pământesc, după ce el va fi trecut prin judecăți, se va arunca înaintea Aceluia ale cărui picioare vor sta pe Muntele Măslinilor, când vor vedea pe Acela, pe care L-au străpuns, „și toate semințiile pământului vor plânge din pricina Lui” (Apocalipsa 1.7). „Îi voi curăța cum se curăță argintul, îi voi încerca așa cum se încearcă aurul. Ei vor chema Numele Meu și Eu îi voi asculta; Eu voi zice: »Acesta este poporul Meu!«” Și ei vor zice: »Domnul este Dumnezeu meu!«” (Zaharia 13.9).

„»Toma«, i-a zis Isus, »pentru că M-ai văzut, ai crezut; *ferice de cei ce n-au văzut și au crezut.*«” (Ioan 20.29). „A vedea” și „a crede”, aceasta va fi cândva partea poporului Israel restabilit, dar atunci el nu va mai avea parte de binecuvântările Bisericii. „Să nu vezi și să crezi”, este caracteristica celor mântuiți în timpul de har actual. Cu adevărat, ce fericiți sunt aceia care se întorc din lume la Hristos, lepădat de ea! – „pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El fără să-L vedeți și vă bucurați cu o bucurie nespusă” (1 Petru 1.8). Cititorule, faci tu parte din această ceată fericită?

Poporul Său îl știe,
Sunt cei ce în El cred.
Deși ei nu-L văd încă,
În El mereu se-ncred.

Când Domnul S-a arătat data viitoare ucenicilor Săi, Toma „necredinciosul” nu a mai lipsit; este a patra și ultima oară, când el este amintit în Sfânta Scriptură.

La Marea Tiberiadei

„După acestea, Isus S-a mai arătat ucenicilor Săi la Marea Tiberiadei” (Ioan 21.1). Din versetul 14 aflăm cu privire la aceasta, că „aceasta era a treia oară când Isus S-a arătat ucenicilor Săi, după ce a înviat dintre cei morți”. Aceasta nu numai ne ușurează încadrarea în timp a relatării actuale (cu toate că aceasta nu este important), ci întâmplarea aceasta este caracterizată astfel în mod deosebit. Dacă prima din aceste trei revelații ale Domnului, vorbind simbolic, este valabilă pentru familia lui Dumnezeu din timpul de acum (Ioan 20.19 și versetele următoare) și a doua revelație (Ioan 20.24 și versetele următoare) este valabilă pentru rămășița lui Israel din viitor, aici, așa cum vom vedea, ne este arătată roada acestei primiri a Sa de către Israel, *lucrarea lui Hristos în timpul Împărăției de o mie de ani.*

Sunt șapte ucenici de-ai Săi, cărora El li S-a arătat, după ce ei s-au dus în Galileea, după indicația care le-a fost dată (compară cu Matei 28.7,10). „*Iată cum S-a arătat: Simon Petru, Toma, zis Geamănul, Natanael din Cana Galileii, fiii lui Zebedei și alți doi dintre ucenicii Lui Isus erau împreună*” (Ioan 21.2). Menționarea lui Toma și a lui Natanael, fiecare dintre ei fiind în sine însuși un simbol al rămășiței lui Israel viitoare (Ioan 20 și 1), desigur nu este fără însemnătate și arată spre domeniul pe care noi ne aflăm aici, sub aspect profetic. –

„*Simon Petru le-a zis: »Mă duc să prind pește.« »Mergem și noi cu tine«, i-au zis ei*” (Ioan 21.3). Indiferent dacă lui Petru i-a fost prea lungă așteptarea, dacă nevoia de hrană sau alte motive l-au determinat să-și reia activitatea de odinioară – în orice caz nu era un drum potrivit gândurilor Domnului, pe care el a mers și pe care influența lui covârșitoare a adus și pe alți ucenici. Nu l-a făcut El pescar de oameni? „Îndată”, așa s-a spus atunci, „lăsându-și mrejele, ei au mers după El” (Marcu 1.18). Nu era aceasta acum o părăsire a acelui drum binecuvântat, de la încrederea în El și așteptarea Lui acolo unde El a lăsat să li se spună că ei Îl vor vedea în Galileea?

„*Au ieșit și au intrat într-o corabie; și n-au prins nimic în noaptea aceea*” (Ioan 21.3). Privit din afară, împrejurările păreau să le fie favorabile: pescari cu experiență, o mare cunoscută și astăzi pentru bogăția ei în pește, timpul potrivit și locul potrivit, dar – lipsea binecuvântarea Domnului, de care atunci ca și acum depinde totul. „*N-au prins nimic în noaptea aceea*”,

acesta va fi totdeauna răspunsul, dacă noi tăgăduim poziția noastră de dependență de El – căci „El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui pe Sine Însuși” (2 Timotei 2.13). Așa a mers toată noaptea, până la ivirea zorilor. „Dis-de-diminează, Isus stătea pe țarm; dar ucenicii nu știau că era Isus” (Ioan 21.4). El nu tocmai venise, El stătea acolo; chiar dacă El nu putea să le dea reușită, din cauza lor, totuși El a fost prezent la ei plin de compasiune, indiferent dacă ei L-au văzut sau cunoscut, probabil toată noaptea în chip nevăzut de ei, în marile lor eforturi zadarnice! Dragostea Sa și îndurarea Sa merg mână în mână cu credințioșia Sa, așa cum vom recunoaște îndată și din cuvintele Sale, pe care El le rostește ucenicilor obosiți și dezamăgiți.

„»Copilașilor«, le-a zis Isus, »aveți ceva de mâncare?«” (Ioan 21.5) – „Copilașilor!” ce afectuos și gingaș! Este singura dată când noi auzim această adresare din gura Domnului.¹⁹ Cât de meritată și potrivită era ea totodată, dacă ne gândim cât de slabi s-au dovedit în momentul acesta cei cărora li S-a adresat! Și putea altceva pune mai clar în lumină această slăbiciune a lor, decât cuvintele puține ale Domnului? Acolo stătea un străin pe țarm, care i-a rugat să-I dea ceva de mâncare, și cu toată osteneala lor pe parcursul întregii nopți, ei nu au putut împlini rugămintea Lui; năvoadele lor, corăbiile lor, mâinile lor erau goale, și ei nici măcar foamea lor nu puteau s-o potolească.

„Învățătorule, toată noaptea ne-am muncit și n-am prins nimic” (Luca 5.5). Așa au zis ei atunci, când ei – Simon și fiii lui Zebedei – au trebuit să facă prima dată aceeași experiență. Și textual puteau astăzi să pronunțe aceleași cuvinte, dar de pe buzele lor vine numai un cuvânt scurt, de rușine, „nu”. Și un „NU!” va fi totdeauna răspunsul, dacă vom fi întrebați, dacă drumurile noastre proprii ne-au adus câștig.

„Ei I-au răspuns: »Nu.«” (Ioan 21.5). Încă nu bănuiau, că Cel care stătea înaintea lor era Cel care le-a arătat deja odată că toată puterea și toată binecuvântarea este numai la El.

„Și El le-a zis: »Aruncați mreaja în partea dreaptă a corăbiei și veți găsi«” (Ioan 21.6a). Cu siguranță aceasta au făcut-o ei de mai multe ori în timpul nopții, dar fără Domnul, bazându-se numai pe ei înșiși. Fără Domnul, care le-a făcut deja odată parte de ceva asemănător (Luca 5) – care a comandat un pește mare pentru Iona și pentru Simon Petru unul mic, ca să-l ajute în încurcătura în care el însuși s-a adus (Iona 2.1,11; Matei 17.27). „În zadar vă sculați de dimineată și vă culcați târziu, ca să mâncați pâinea durerilor; căci preaiubitului Său, El îi dă pâine ca în somn” (Psalm 127.2). „Binecuvântarea Domnului îmbogățește și truda nu adaugă nimic la ea” (Proverbe 10.22). Fără El nimic și cu El totul; aceasta este marea învățătură, pe care noi o găsim aici.

Ca să ajungem la ea, noi trebuie mai întâi să devenim mici și neînsemnați. „Au aruncat-o deci.” Nu este remarcabil, că ei au făcut aceasta fără nici o obiecție, - ei, pescarii cu experiență, să asculte de sfatul unui Străin necunoscut de ei? Aceasta dovedește cât de mult ei erau la capătul iscusinței lor. Însă atunci El este aproape cu binecuvântarea Lui bogată. „Au aruncat-o deci și n-o mai puteau trage de mulțimea peștilor.” (Ioan 21.6b) „Și făcând aceasta, au prins o așa de mare mulțime de pești, că începeau să li se rupă mrejele” (Luca 5.6). Acesta este Domnul nostru! Ale Lui sunt „păsările cerului și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor”, ale Lui sunt „toate fiarele pădurii, toate animalele de pe o mie de dealuri”, al Lui sunt „argintul și aurul” – „lumea și tot ce cuprinde ea” (Psalm 8.8; 50.10,12; Hagai 2.8)! Dar nu numai aceasta, Dumnezeu L-a înălțat acum „mai presus de toate cerurile” și în El „ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești” (Efeseni 4.10; 1.3)! El „S-a făcut sărac pentru noi, pentru ca prin sărăcia Lui noi să ne îmbogățim” (2 Corinteni 8.9).

¹⁹ După cum este cunoscut, noi o găsim mai târziu de două ori la apostolul Ioan, pentru caracterizarea primei stări de credință, cea mai slabă (1 Ioan 2.13,18).

Binecuvântarea surpriză din mreaja lor l-a pus pe gânduri pe unul dintre ei și l-a determinat să-și vină în fire; el își amintește de Domnul, pe care ei toți L-au pierdut din vedere pentru câteva ore. „Atunci ucenicul, pe care-l iubea Isus, a zis lui Petru: »Este Domnul!«” Atunci acest ucenic nu mai este reținut de nimic, și din nou (compară cu versetul 3) în râvna lui obișnuită se grăbește înaintea tuturor celorlalți, de data aceasta în sens bun. – Ce imagine deosebit de plăcută ne oferă această scenă! Că este Ioan, cel care pe baza părtășiei lui permanente cu Domnul a recunoscut primul pe Domnul, aceasta vorbește desigur inimilor noastre; și cu cât mai mult, dacă ne gândim la comportarea lui Petru! „Când a auzit Simon Petru că este Domnul, și-a pus haina pe el și s-a încins, căci era dezbrăcat, și s-a aruncat în mare. Ceilalți ucenici au venit cu corăbioara, trăgând mreaja cu pești, pentru că nu erau departe de țarm decât cam la două sute de coți” (Ioan 21.7,8).

Ce schimbare a produs acea întâlnire personală cu Domnul, despre care am auzit în Luca 24.34, în inima ucenicului căzut așa de adânc odinioară! Harul Domnului, care restabilește, a îndepărtat tot ce despărțea, dragostea Lui desăvârșită „a alungat frica”, și nici o altă dorință nu a umplut inima sa, decât aceea de a fi cât mai repede posibil la Domnul. A uitat că mai era de lucru pentru el, că ar fi putut să aibă parte de reproșuri din partea celorlalți, deoarece ei trebuiau să tragă singuri mreaja; el trece cu vederea faptul că depărtarea de țarm nu era prea mare, așa că mult timp nu a câștigat. Chibzuirea rațională nu procedează așa, însă așa procedează dragostea. – Și această dragoste este unită cu respect: el și-a pus haina (ceea ce împiedica la înot!), el nu vrea să apară „gol” înaintea Domnului, ci în chip cuviincios. – Aceasta a făcut harul din acel ucenic, care în acea noapte fatală nu voia „să cunoască pe Omul acesta”! Și Domnul? Atunci dușmanii lui Isus au făcut un foc de cărbuni, ceea ce a devenit o cursă pentru Simon Petru (Ioan 18.18), însă aici Domnul a pregătit un astfel de foc pentru el și tovarășii lui înghețați, obosiți de muncă și flămânzi. Ce contrast între acea noapte întunecată și această dimineată! „Deci, când au ieșit pe țarm, au văzut acolo jeratic de cărbuni, pește pus deasupra și pâine” (Ioan 21.9). Pește în mreajă, pește și pâine pe țarm – așa a făcut Domnul pe ucenicii Săi să se rușineze, care au crezut că pot realiza ceva *fără El!*

Însă Domnul acordă valoare și peștilor pe care i-au prins ucenicii. „Isus le-a zis: »Aduceți din peștii pe care i-ați prins«” (Ioan 21.10)! Acum Petru intervine din nou, da, inima lui plină de fericire în prezența Domnului face singură lucrarea – instinctiv ne amintim de ziua de Rusalii: „Simon Petru s-a suit în corăbioară și a tras mreaja la țarm, plină cu o sută cincizeci și trei de pești mari; și, măcar că erau atâția, mreaja nu s-a rupt” (Ioan 21.11).

Așa cum aici este prezentat simbolic, tot așa se va împlini odată cuvântul Domnului, pe care El l-a adresat rămășiței care Îl urma în timpul acela: „Vă voi face pescari de oameni” (Matei 4.19)! Când în ziua de Rusalii „aproape trei mii de suflete” au intrat în mreaja aruncată de Petru și tovarășii lui, a căzut o umbră – destul de minunată – despre „pescuirea” mare, care va avea loc în timpul Împărăției de o mie de ani, când rămășița iudaică viitoare va arunca mreaja în „marea” popoarelor. Desigur, așa cum aici Domnul avea deja pești înaintea Lui, și acea „pescuire” mare nu va fi întâiul rod pentru Dumnezeu dintre națiuni; căci, nu sunt credincioșii din timpul harului „ca cele dintâi roade ale creaturilor Sale” (Iacov 1.18)? – Și ce număr mare în contrast cu acei puțini din zilele acelea! Cândva va fi „o mare mulțime, pe care nimeni nu putea s-o numere, din orice neam, din orice seminție, din orice popor și de orice limbă” (Apocalipsa 7.9). De asemenea „mreaja nu s-a rupt”, ca la prima pescuire; căci lucrarea Domnului nu va suferi pagubă în viitor. –

Acum Domnul îi călăuzește la masa pregătită. „»Veniți și mâncați!« le-a zis Isus” (Ioan 21.12a). „Veniți singuri la o parte ... și odihniți-vă puțin” (Marcu 6.31). După lucru urmează învierea. Așa procedează Domnul. Nimeni nu poate binecuvânta lucrarea așa cum face El,

dar nimeni nu are o așa inimă pentru nevoile robilor Săi după înviere. Liniștea sfântă se întinde peste toată scena, înțelegere și cunoaștere sfântă. „Nici unul din ucenici nu cuteza să-L întrebe: »Cine ești?«, căci știau că este Domnul” (Ioan 21.12b).

După aceea El împarte în mod obișnuit mâncarea simplă. „Isus S-a apropiat, a luat pâinea și le-a dat-o; tot așa a făcut și cu peștele” (Ioan 21.13). Ce întrunire intimă cu El, la această „a treia arătare” a Domnului înviat, în amintirea timpurilor trecute! Și, prietene, totdeauna va fi așa la El, - mai ales atunci când noi „vom fi pentru totdeauna la Domnul” (citește Luca 12.37)!

„Mă iubești?”

„Cuvinte de har nespuse de mare” a numit cineva cuvintele adresate acum de Domnul lui Petru, după terminarea micului dejun. Ele constituie finalul aceluiași lanț minunat de eforturi pline de har față de ucenicul căzut adânc.

Deja înainte de căderea lui Simon, Domnul a ridicat spre Tatăl mâini de rugăciune, „ca să nu se micșoreze credința” lui (Luca 22.31,32); și începând de atunci vedem cum El îngrijește fără întrerupere de ucenicul Său, care nu se cunoaște pe sine. Mâna Lui a reparat paguba, când ucenicul în râvna lui carnală „a lovit cu sabia” (Luca 22.49 și versetele următoare). Ochiul Lui l-a privit plin de întristare și îndurare atunci când s-a lepădat de El și a dat naștere la cunoașterea vinei și la lacrimi de sinceră pocăință (Luca 22.61,62). Gura Lui i-a trimis un mesaj deosebit (Marcu 16.7) și i-a vorbit cuvinte de har și iertare, atunci când la scurt timp după înviere i s-a arătat, purtând de grijă ca ucenicul să poată veni iarăși în savurarea părtașiei Sale (Luca 24.34). Cu picioarele curățite (compară cu Ioan 13.6 și versetele următoare) acesta a luat loc în seara aceleiași zile între aceia pe care Cel înviat i-a salutat cu un salut de pace. Ce Domn! Însă El nu face nimic pe jumătate, și pasajul nostru actual ne arată cum El, cunosătorul inimilor, desăvârșește lucrarea de restabilire a ucenicului căzut pradă încrederii de sine.

Comportarea lui Simon Petru din dimineața zilei a dovedit că *conștiința* lui era restabilită și nu mai avea nici un fel de pete. Dar oricât de mare lucru era aceasta, a mai rămas totuși un lucru. Dacă harul a îndepărtat *vina*, pentru ucenicul căzut a mai rămas ca el *să cunoască și să îndepărteze rădăcinile* acțiunilor lui.

„Deci, după ce au mâncat” – așa începe Duhul Sfânt pasajul nostru actual. *În timpul* micului dejun Domnul nu a amintit trecutul cu nici un cuvânt. El l-a dus pe Simon Petru la masa pregătită, l-a lăsat să savureze dragostea și amabilitatea Sa; abia după aceea El Se adresează lui în mod deosebit. Cum știe El să găsească întotdeauna momentul potrivit și mijloacele potrivite!

„Deci, după ce au mâncat, Isus a zis lui Simon Petru: »Simon, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?«” (Ioan 21.15a) „Simon, fiul lui Iona” – aceasta i-a amintit lui Petru de unde a venit el, de unde l-a scos harul. Deja această adresare (repetată de trei ori) a pătruns cu siguranță adânc în inima ucenicului, și cu cât mai mult puținele cuvinte care au urmat! „Mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri” trebuie să fi fost prima întrebare: „Mă iubești tu *mai mult decât aceștia?*” „Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire”, a zis el înainte de a cădea (Matei 26.33). Ce aroganță îndrăznească! Căderea lui tristă i-a arătat clar, în ce înșelare de sine însuși fatală s-a aflat el în noaptea aceea, mai mult ca niciodată până atunci.

„*Da, Doamne*», I-a răspuns Petru, *»Tu știi că Te iubesc*«. Isus i-a zis: *»Paște mieluşei Mei!*» (Ioan 21.15.b). Nu a pus dragostea adâncă, înflăcărată în gura ucenicului cuvintele aproape temerare, la care, așa cum am văzut, tocmai se referea întrebarea Domnului? Nu a riscat el cu adevărat viața lui pentru Domnul său, atunci când a scos sabia, când L-a urmat până în curtea marelui preot? Dar vai! cu toate acestea, cât de mult s-a înșelat el cu privire la sine însuși; căci această dragoste nu a rezistat nici măcar la întrebarea unei slujnice. De aceea acum el se exprimă cu toată precauția, și totodată se referă la Acela care cunoștea inima lui mai bine decât și-o cunoștea el însuși: „Doamne, Tu știi că Te iubesc.”²⁰ Și Domnul răspunde la acest răspuns plăcut Lui, prin aceea că îi încredințează pe cei mici ai turmei Sale, dându-i misiunea: „Paște mieluşei Mei!”

„*I-a zis a doua oară: »Simon, fiul lui Iona, Mă iubești?*»” (Ioan 21.16) La această a doua întrebare lipsește „mai mult decât aceștia”, sonda pătrunzând mai adânc în rană. „Mă iubești?” – Aceasta vrea să spună: se putea vorbi despre dragoste la un ucenic care „a început să se blesteme și să jure: »Nu cunosc pe Omul acesta»” (Marcu 14.71)? Adânc smerit Simon Petru repetă primul său răspuns; și Domnul poate merge un pas mai departe, prin aceea că îi dă o altă misiune: „Paște oile Mele!”

„*Isus i-a zis a treia oară: »Simon, fiul lui Iona, Mă iubești?*»” (Ioan 21.17a) Vedem că acum Domnul, când întreabă a treia oară, folosește numai expresia folosită de Petru în răspunsul său. Chiar dacă nu putea fi vorba de „a iubi”, nu era nimic acolo de care el se putea folosi? Ah, nu! Întrebarea întreită a Domnului dă pe față fără cruțare, însă cât se poate de delicat, rădăcinile inimii, și ucenicul a înțeles că nu te poți baza pe această inimă înșelătoare. Punctul cel mai adânc al smeririi a fost atins, și acesta își găsește expresia deosebit de plăcută în cuvintele următoare ale ucenicului.

„*Petru s-a întristat că i-a zis a treia oară: »Mă iubești?*» și I-a răspuns: *»Doamne, Tu toate le știi: știi că Te iubesc!*»” (Ioan 21.17b). El renunță acum pe deplin să fie un „judecător al gândurilor și intențiilor” inimii sale – și de asemenea cuvântul „da” nu mai vine de pe buzele lui, ca mai înainte. El lasă sentința referitoare la inima lui, la sine însuși, în seama Domnului, prin aceea că se predă pe deplin în mâna Sa cu încredere fără nici o rețineră. – Cunoaștem noi ceva din simțămintele ucenicului aflat în aceste momente serioase și solemne?

„*Tu vino după Mine!*”

Dragostea desăvârșită a lui Isus a făcut totul, ca să restabilească pe ucenicul căzut și totodată să-l pună cu picioarele curățite pe calea nouă. Harul a purtat de grijă ca credința lui Simon „să nu se micșoreze”. Că întrebarea întreită și-a ajuns scopul, o dovedește misiunea întreită care a urmat; ucenicul era acum „întors” și putea acum „să întărească pe frații săi” (Luca 22.32). Acest drum însă va deveni cu totul altul decât acela pe care el a mers până acum; și aceasta este ceea ce Domnul face cunoscut ucenicului Său preaiubit în mod solemn, chiar dacă o face în chip tainic. „*Adevărat, adevărat îți spun că, atunci când erai tânăr, singur te încingeai și te duceai unde doreai; dar când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile și altul te va încinge și te va duce unde nu dorești. A zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte va preamări el pe Dumnezeu*” (Ioan 21.18). Ce cuvânt! Trecutul și viitorul slujitorului lui Isus sunt puse față în față în mod impresionant, și ceea ce era între ele – drumul care trebuia să-l ducă de la una la alta – înseamnă: zdrobirea vocii proprii, tari.

²⁰ Domnul folosește în primele Sale două întrebări cuvântul grecesc „agapân”, care exprimă o dragoste puternică, pătimasă, Petru însă folosește cuvântul mai slab „phileîn”, care arată mai mult spre o simpatie intimă.

„Adevărat, adevărat îți spun” – pentru ultima dată întâlnim aici această introducere solemnă, cu care Domnul accentuează uneori cuvintele Sale.²¹ Domnul S-a adresat deja odată lui Petru în felul acesta (Ioan 13.38), atunci, în acea noapte, în care ucenicului i s-a făcut cunoscut prăbușirea dureroasă care urma să vină. Zdrobire care în realitate era zdrobirea voii lui tari, a siguranței de sine, a încrederii în sine însuși; terminarea dureroasă a unui timp în care „el însuși se încingea”, aceasta înseamnă că era stăpân pe sine însuși, sau cel puțin așa credea el, în care el „se ducea unde dorea”.

Însă acesta niciodată nu poate fi drumul unui ucenic al lui Isus, al unui slujitor al Domnului. Hristos a atârnat pe cruce pentru noi, și prin aceasta s-a arătat pentru toate timpurile unde aparține natura noastră veche, voința proprie. În ceea ce privește pe ucenic, el trebuia la sfârșitul drumului lui să ocupe în adevăratul sens al cuvântului locul pe care Domnul lui l-a luat în moarte, trebuia să fie „făcut asemenea cu moartea Lui” (Filipeni 3.10). Ce onoare pentru el! Însă drumul într-acolo pentru el era același drum ca pentru oricine vrea să slujească sau să urmeze pe Domnul, - drumul unei voințe zdrobite. „Unde dorești”, aceasta este caracteristica drumului vechi, „unde *nu* dorești” este caracteristica drumului nou. Însă pe acest drum poate merge numai acela care rămâne aproape de El cu toată hotărârea inimii.

„Și după ce a vorbit astfel, i-a zis: »Vino după Mine!«” (Ioan 21.19b). Trei cuvinte scurte, și totuși așa bogate în conținut; le întâlnim deseori în Scriptură, și ele parafrazează cel mai clar cărarea îngustă și totuși binecuvântată a slujitorului. „Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti” (Ioan 12.26).

În privința aceasta calea tuturor slujitorilor Domnului este la fel; nu însă în lucrările pe care Domnul le încredințează lor. Și „ucenicul, pe care îl iubea Isus”, l-a urmat pe Domnul; Petru, care era legat cu el în dragoste prietenească, îl vede și întreabă: „Doamne, dar cu acesta ce va fi?”²² (Ioan 21.20,21) Însă aceasta era o chestiune între acel ucenic și Domnul său, și fiecare trebuie să-și vadă de drumul lui propriu. „Isus i-a răspuns: »Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce te privește? Tu vino după Mine.«” (Ioan 21.22)

Acest cuvânt al Domnului a condus la părerea că Ioan va trebui să rămână până când Domnul va reveni. Duhul Sfânt preîntâmpină aceasta, arătând clar că Domnul nu a vrut să spună aceasta și după aceea repetă textual spusele Domnului.²³ Evident El nu vorbește despre ucenicul însuși, ci despre slujba lui, așa cum Domnul vorbește aici categoric despre slujba celor doi ucenici ai Săi. Slujba apostolului circumciziei (Galateni 2.8,9) s-a încheiat, atunci când poporul pământesc al lui Dumnezeu a mers în împrăștiere; slujba „ucenicului, pe care îl iubea Isus” este valabilă – fie că el ne prezintă viața veșnică în Fiul (evanghelia după Ioan), ori ne prezintă viața veșnică în noi (epistola întâi a lui Ioan) – pentru poporul ceresc al Domnului și va continua „până El va veni” și îl va duce acasă.

²¹ După cum este cunoscut acest „adevărat” (de fapt „Amin”) repetat se întâlnește numai în evanghelia după Ioan. Cititorul, care va studia cele 25 de locuri unde este scris aceasta, va găsi material bogat pentru meditare cu rugăciune.

²² Traducerea obișnuită: „Dar cu acesta ce va fi?” ar putea ușor da impresia că Petru era invidios pe Ioan; eu nu cred că se poate presupune aceasta, și de aceea redau textual locul acesta.

²³ De asemenea nu se spune nici: „Dacă Eu aș fi vrut”, ci: „Dacă Eu vreau”; nu ar fi fost demn de Domnul să spună ceva pe care El să nu-l fi vrut realmente.

Astfel slujba acestor doi ucenici este total diferită atât în ceea ce privește punctul ei de plecare, cât și dimensiunea ei. Și așa va fi, repet, cu fiecare slujitor al Domnului; dar pentru fiecare, dacă înțelege taina voinței zdrobite dedicate Lui, este valabil același lucru:

„Tu vino după Mine!”

Fie ca acest cuvânt al Celui înviat să miște inimile noastre!

Misiunea

Noi suntem conduși încă o dată în istoria învierii spre Galileea, de data aceasta „la muntele, unde le poruncise Isus” (ucenicilor) să meargă (Matei 28.16). Dacă „marea”, în care cei șapte ucenici au făcut pescuirea minunată, este o imagine a mulțimii popoarelor, în mijlocul cărora se face lucrarea lui Dumnezeu, „muntele”, în concordanță cu caracterul evangheliei noastre, este o imagine a măreției Împărăției Sale.

Cel înviat se apropie și ucenicii, cu excepția unora, ai căror ochi tot mai erau împiedicați să-L vadă, Îl cunosc și „I s-au închinat”; ei Îl omagiază, așa cum se cuvine adevăratului Împărat al iudeilor (versetul 17).

Și cu adevărat, cât de mult merită El această omagiere! „Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: »Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer și pe pământ«” (versetul 18). „Toată autoritatea” – aceasta era plata smeririi Sale, pe care a ales-o El Însuși, așa cum stă scris: „De aceea Îi voi da partea Lui la un loc cu cel mare și va împărți prada cu cel puternic; pentru că S-a dat pe Sine Însuși la moarte și a fost pus în numărul celor fără de lege, pentru că a purtat păcatul multora și a mijlocit pentru cei vinovați” (Isaia 53.12).

Cu siguranță, și atunci când El era în smerenie printre ai Săi, El i-a învățat „ca unul care are autoritate”. Chiar și demonilor El „le-a poruncit cu autoritate”, și în anumite ocazii a strălucit puterea Sa de Creator, autoritatea Sa divină din haina smeririi Sale, pe care El a îmbrăcat-o pentru un timp. Dar „când a venit păcatul”, atunci omului inspirat de satan i s-a dat „autoritate de sus împotriva Lui”; cu săbii și ciomege, ca împotriva unui tâlhar, au ieșit împotriva Lui, și El le-a zis: „Acesta este ceasul vostru și puterea întunericului” (Ioan 19.11; Luca 22.53).

Toate acestea trecuseră; lupta strașnică s-a terminat cu triumf deplin asupra „domniilor și stăpânilor” (Coloseni 2.15). Atunci când pe „un munte foarte înalt” satan I-a oferit „toate împărățiile lumii și slava lor”, El le-a respins; acum însă Dumnezeu I-a dat, Unsului Său, „toată autoritatea în cer și pe pământ”. Și în această desăvârșire a autorității El dă acum porunci apostolilor Săi. „Duceți-vă și faceți ucenici din toate popoarele, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh! Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit!” (Matei 28.19,20).

Vrem să ne amintim aici, că Domnul înviat a dat alor Săi în diferite ocazii însărcinări cu privire la lucrarea lor, care de fiecare dată poartă un alt caracter. În evanghelia după Ioan sunt ai Săi cei care în puterea vieții noi trebuie să ducă Evanghelia aducătoare de pace tuturor acelorora cu care ei vin în contact (Ioan 20.21-23). La Luca vedem cum predicarea acestei Evanghelii, a pocăinței și iertării păcatelor în Numele Său, trebuia să pornească din Ierusalim spre toate națiunile, și anume în puterea Cuvântului și a Duhului lui Dumnezeu (Luca 24.45-49). Mai general este domeniul evangheliei după Marcu: „Duceți-vă în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură!” Și așa cum a fost slujba Sa, tot așa și slujba apostolilor va fi primită sau respinsă; Evanghelia, pe care ei trebuiau s-o vestească, este Evanghelia mântuirii prin credință (Marcu 16.15-18). La Matei este cu totul altfel. Aici este vorba de

supunerea tuturor națiunilor sub supremația lui Hristos, a Împăratului lui Israel, și de primirea învățăturii Sale prin botezul pe Numele lui Dumnezeu triunitar. Apostolii trebuiau – căci misiunea aceasta era încredințată celor unsprezece – totodată să continue slujba lui Hristos, despre care stă scris: „Te-am pus să fi Lumina popoarelor” (Isaia 49.6), și noi știm că această slujbă va avea continuarea ei adevărată atunci când la sfârșitul zilelor Israel se va întoarce la Dumnezeu.

Va fi aceasta o slujbă ușoară? Cu certitudine, nu! Domnul a vorbit de mai multe ori apostolilor Săi despre împotrivirile și suferințele, prin care vor trece mesagerii Săi (Matei 10 și 23). De aceea El adaugă cuvintele de mângâiere: „*Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului*” (versetul 20). Și acest cuvânt prețios îl putem aplica cu siguranță și la noi, pe drumul nostru și în slujba noastră.

Dragoste până la sfârșit

Nu lumii, „întregului popor”, a lăsat Dumnezeu pe Domnul înviat să fie văzut, ci numai „martorilor aleși de El mai dinainte”. Timp de patruzeci de zile li „S-a prezentat El Însuși viu, prin multe dovezi de netăgăduit”, El a fost „văzut de ei, cu ochii lor”; ei au avut voie să-L „vadă”, să-L „pipăie cu mâinile lor”, „au mâncat și au băut împreună cu El”, și El a vorbit cu ei „despre lucrurile care privesc Împărăția lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 1.3; 10.40,41; 1 Ioan 1.1). Dar și aceste patruzeci de zile s-au terminat; a venit momentul în care „cerul trebuie să-L primească” (Faptele Apostolilor 3.21), pe El, Domnul preaiubit.

„*Domnul, după ce a vorbit cu ei, a fost înălțat la cer și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu*” (Marcu 16.19). Slujitorul credincios, neobosit, și-a împlinit slujba; acum putea să ocupe locul odihnei și al răsplătirii, locul măreț la dreapta lui Dumnezeu. În locul Lui trebuiau acum ucenicii Săi să iese și să continue lucrarea Sa, potrivit indicațiilor date de El și cu ajutorul Său: „*Domnul lucrând împreună cu ei și întărind cuvântul prin semnele care-l însoțeau*” (Marcu 16.20).

Înălțarea la cer a Domnului nostru constituie astfel marea trecere de la activitatea Sa minunată pe pământ la acțiunea responsabilă a copiilor lui Dumnezeu, care acum trebuiau să se descurce singuri. Aceasta nu era o retragere, așa cum ne-am putea gândi la prima vedere, ci trebuia să aibă loc în puterea celei de-a treia Persoană a Dumnezeirii venită pe pământ, a Duhului Sfânt, care acum trebuia să continue în putere și har lucrarea Fiului lui Dumnezeu lepădat de lume, începând din locul unde El a fost lepădat. „*Voi veți primi o putere, când va veni Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului*” (Faptele Apostolilor 1.8; compară cu Ioan 16.7; 14.12).

„*După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, a fost înălțat la cer și un nor L-a primit, luându-L din ochii lor*” (Faptele Apostolilor 1.9). Ce eveniment! „El S-a făcut nevăzut dinaintea lor”, așa s-a spus în Emaus, și tot așa a fost în toate multele cazuri, în care Cel înviat li S-a arătat. Acum însă El „a fost înălțat” de o putere tainică, „pe când se uitau ei la El”, și un nor le-a acoperit înfățișarea Domnului preaiubit, care acum i-a lăsat singuri înapoi în lumea aceasta.

Cât de fermecați s-au uitat după El. Au fost ei oare conștienți, că aceasta era despărțirea? Oare o întristare nouă, mare le-a apăsât acum inimile până la pământ? Iarăși, ca la mormântul gol, Dumnezeu a pregătit pe mesagerii Lui cerești, pentru îmbărbătarea lor, pentru a le explica și a-i învăța. „*Și cum stăteau ei cu ochii ațintiți spre cer, pe când Se înălța El, iată, li s-au*

arătat doi bărbați în veșminte albe, care au zis: »Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care a fost înălțat la cer dintre voi, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer» (Faptele Apostolilor 1.10,11).

Este remarcabil, cum Dumnezeu este permanent preocupat să ne prezinte timpul de încercare ca ceva temporal. „Peste puțin timp nu Mă veți mai vedea; apoi iarăși peste puțin timp Mă veți vedea”, a spus Domnul despre zilele suferințelor și morții Sale, ca să întărească credința lor. „Vă veți întrista, dar întristarea voastră se va preface în bucurie” (Ioan 16.16 și versetele următoare). Tot așa și aici. În timp ce El Se despărțea de ei, El a lăsat să li se spună, că El va reveni. Dacă El i-a lăsat acum singuri înapoi în lume, nu putea să fie altfel decât că ei vor fi „întristați pentru puțin timp, prin felurite încercări”, dar puterea lui Dumnezeu îi va păzi „prin credința, [care le-a fost dăruită], pentru mântuirea gata să fie descoperită în timpul de la urmă” (1 Petru 1.5,6). „Puțin timp” vor trece prin suferință, dar „Dumnezeul oricărui har” i-a „chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică” (1 Petru 5.10). Totdeauna față de „întristările noastre ușoare și de o clipă” stă „mai presus de orice măsură o greutate veșnică de slavă” (2 Corinteni 4.17).

Și la ultima întrunire memorabilă cu ucenicii Săi înainte de moartea Sa, Domnul, care „a iubit până la sfârșit” pe ai Săi, a vorbit despre revenirea Sa. „Și dacă Mă voi duce ... voi veni din nou și vă voi lua la Mine Însumi, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi” (Ioan 14.3, compară cu 17.24). „Da, Eu vin curând!” Acestea sunt ultimele cuvinte, pe care El ni le adresează în cartea Sa. Aici desigur, la înălțarea la cer, El nu vorbește despre această nădejde minunată, care atunci era ascunsă într-o taină, ci de arătarea Lui din nou în glorie pe pământul acesta.

De asemenea și judecățile, care vor premerge această revenire vizibilă a lui Hristos, zilele necazului cel mare, „vor fi scurtate din pricina celor aleși”, căci altfel „nimeni n-ar scăpa” (Matei 24.22; Romani 9.28). Însă atunci „toate popoarele pământului ... vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului” (Matei 24.30): „Acest Isus” – Același, pe care lumea L-a lepădat și nu L-a mai văzut de când mâini iubitoare au luat trupul Său de pe cruce – „va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.” Aceasta va fi un ceas îngrozitor pentru toți care nu au primit dragostea pentru adevăr, dar va fi un triumf minunat pentru El și pentru ai Săi. Și ce ciudat, în ziua aceea picioarele Domnului glorificat vor sta pe același munte, pe care ele ultima dată au atins scena vremelnicei (Zaharia 14.4; Faptele Apostolilor 1.12). Acolo, unde El a luat paharul din mâna Tatălui, va fi revelată mai întâi gloria Sa.

În evanghelia după Luca²⁴, scena aceasta este prezentată altfel, desigur din motive bine întemeiate: „El i-a dus afară până spre Betania²⁵ și, ridicându-și mâinile, i-a binecuvântat. Pe când îi binecuvânta, a fost despărțit de ei și a fost înălțat la cer” (Luca 24.50,51). Având în vedere locurile unde odinioară o casă s-a deschis pentru Domnul, și cu care s-au legat relații deosebit de plăcute aici jos pe pământ, El Se desparte de ai Săi în chip impresionant. Binecuvântând a fost în mijlocul lor și binecuvântând Se desparte de ei. Și mâinile Lui ridicate nu le va lăsa să coboare înainte ca noi toți să fi ajuns la țel.

Această „dragoste până la sfârșit” conduce inimile noastre la adorare și mulțumire, și nu mai puțin responsabilitatea noastră, care corespunde unei astfel de dragoste, ne conduce la o rugăciune permanentă. „Când au ajuns acasă, s-au suit în camera de sus, unde stăteau. ...

²⁴ Mesia stă în legătură cu nădejdea pământească a lui Israel, de aceea în *evanghelia după Matei* nu găsim înălțarea la cer. Nici *evanghelia după Ioan* nu o relatează, deoarece ea are a face cu „singurul Fiu, care este în sânul Tatălui” (compară și cu Ioan 3.13).

²⁵ Muntele Măslinilor se învecina cu granițele Betaniei.

Toți aceștia stăruiau cu un gând în rugăciune, împreună cu femeile și cu Maria, mama lui Isus, și cu frații Lui” (Faptele Apostolilor 1.13,14). „Și erau mereu în Templu și laudau și binecuvântau pe Dumnezeu” (Luca 24.52,53).

În timp ce ai Săi cu inimi fericite au rămas în urmă pe pământ, Lui I s-a deschis cerul; și acolo I s-a pregătit o primire minunată, unică în felul ei. Căci acolo El, Urzitorul mântuirii veșnice, „a fost salutat de Dumnezeu” ca Mare Preot în veșnicie, pentru ca apoi, ca Cel glorificat, „S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri” (Evrei 5.9,10; 8.1).

Însă noi acum nu mai avem nevoie de „multe dovezi de netăgăduit”, ci noi Îl vedem acolo „încununat cu glorie și onoare”, până când El Se va scula de pe tron, ca să ne ia la Sine.

Tu, pentru noi, întruna, / Acum, sus, mijlocești,
Pân' ce ne iei în slavă, / Acolo unde ești.
Ce mare fericire / Cu Tine-n veci a fi!
Eternă preamărire, / Onoare vei primi.